

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 406

De Juweelen van Markiezin Knollys.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De Juweelen van Markiezin Knollys.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Als de rijken zich vermaken . . . . .

Niet ver van Bridport, gelegen aan het uiteinde van een der zijlijnen van den spoorweg van Londen naar Plymouth, ligt een der fraaiste buitenplaatsen van den graaf van Colebrooke, bekend als een der rijkste mannen van Londen en tevens een der voornameste grondbezitters in het graafschap Dorset, dat toch bekend is om zijn buitengewoon uitgestrekt particulier bezit, dat in de handen van slechts weinige rijken is.

Het landgoed zelf bevindt zich ongeveer halverwege tusschen Bridport en het kleine havenplaatsje Burton, waartusschen de afstand omstreeks 6 kilometer bedraagt.

Burton is een geliefkoosd uitspanningsoord voor de Bridporters, die, als zij het slechts even kunnen doen, reeds vroeg in den middag van Zaterdag er heen trekken en pas weder Maandagmorgen naar hun zaken in de stad terugkeeren.

Des zomers brengen velen er hun vakantie door, vooral degenen, die over een niet al te groote beurs

beschikken, want het gaat in Burton nog steeds tamelijk primitief en eenvoudig toe.

Toch is de natuur hier even rijk en schoon als in bijna alle andere plaatsen op de Zuidkust van Engeland, waarvan men het klimaat wel eens vergelijkt van dat met Noordelijk Italië.

Graaf Colebrooke heeft in deze heerlijke streek omstreeks tien jaren geleden een zeer fraai, modern ingericht landhuis laten bouwen, en jaar op jaar ontvangt hij zelf of zijne echtgenote daar tal van gasten, die dan worden ondergebracht in de zestien à twintig logeerkamers, die het heerenhuis rijk is.

Het huis verheft zich op den top van een zeer lagen heuvel, waarvan men een verrukkelijk uitzicht heeft over het omliggend terrein met zijn sappige weiden, zijn prachtig geboomte en zijn kleine, tot wandelen noodende bosschen.

Het ligt niet ver van den grooten weg van Bridport naar Burton en is er van gescheiden door een

zeer groot grasveld, dat langzaam oploopt en dat door de tuinlieden met de grootste zorgvuldigheid wordt onderhouden.

Slechts op de hoeken prijkt dit veld met een paar groote oleanders in groen geverfde houten kuipen en voor het overige is het gras — niets dan gras.

Maar een biljardlaken kon onmogelijk gladder zijn.

Daar werd tennis gespeeld, soms ook wel cricket aan welk ouderwetsch spel enkele even ouderwetsche dames en heeren zich nog wel eens te buiten gingen, maar daar werd ook gedanst, bij de tonen van de groote vleugelpiano, die in de muziekzaal gelijkvloersch stond, waarvan de drie deurvensters wagenwijd openstonden.

Het was een uitgelezen plek om er een tuinpartij te houden, want het grastapijt was aan drie zijden omgeven door bosschages, waarin het voortreffelijk minnekoozen was.

Hier en daar stonden rustieke banken, vooral niet te groot, zoodat zij aan ten hoogste twee personen plaats boden, ook wel trof men plotseling een rustiek bruggetje aan, waarvan het doel evenwel niet zeer duidelijk was, daar het steeds slechts over een droge sloot voerde, of ook kwam men onverwacht uit op een kleine open plek, in welks midden een reusachtige olm stond, die als het ware uittartte, om onder zijn koel loof over zaken des harten te spreken.

Hier en daar vormden al deze smalle, kronkelende paden, laantjes en weggetjes een waar doolhof — maar toch altijd kwam men weder uit op het vierkante grasveld met zijn zacht veerende oppervlakte.

Soms werd hier wel een openluchtspeel vertoond en dan zaten de gasten, voor zoover zij niet voor een verkoudheid bevreesd waren, eenvoudig op de breede treden van het bordes, dat zich langs de geheele lengte van het huis uitstreckte.

Maar wie dat niet verkoos, kon plaats nemen op een van de ijzeren tuinstoelen, waarvan er vele dozijnen voorhanden waren.

Kortom, het buiten van graaf Colebrooke was een dorado voor lieden die veel van het buitenleven hielden, maar dit toch gaarne combineerden met de vermaken, waaraan zij nu eenmaal in hun maatschappelijke kringen in de stad gewend waren.

Op den dag, waarop ons verhaal begint, telde het groote, witgepleisterde heerenhuis met zijn zuilengangen, zijn trotsche balkons, zijn fraai mar-

meren beelden op de vier hoeken en zijn monumentale voordeur, ongeveer dertig gasten, uit alle streken van Zuidelijk Engeland toegestroomd en die het zich hier zoo aangenaam mogelijk hadden gemaakt.

Het was midden in den zomer en het seizoen voor het buitenleven bestemd, was in vollen gang.

Gravin Colebrooke nam ditmaal alleen de honneurs waar, want haar echtgenoot, die in de diplomatie werkzaam was, werd voorloopig door staatszaken te Londen vastgehouden.

Maar gravin Mary was een flinke vrouw, die er volstrekt niet voor terugschrikte, gedurende eenige weken achtereen als gastvrouw op te treden, zonder de hulp van haar echtgenoot.

Zij werd dan terzijde gestaan door miss Slaton, een dame van ongeveer zestigjarigen leeftijd, van een merkwaardige leelijkheid, maar die onovertreffbaar was als huishoudster, en somstijds ook door haar zoon Bernard, die aan de universiteit te Oxford studeerde, maar wiens vacantie zoo juist was ingegaan.

Letterlijk alle logeerkamers waren bezet en het was een geluk, dat er onder de gasten eenige getrouwde paren waren en dat jongelui, vrienden, er niet tegen opzagen, een kamer met elkander te deelen.

Het was omstreeks half drie in den middag en de lunch was zooeven geëindigd.

De maaltijd was genuttigd in een groot vertrek, dat zich naast de muziekzaal bevond, en eveneens met groote, openslaande vensterdeuren op het terras uitzag.

En aanstonds stroomden de gasten van gravin Colebrooke als een zwerm vroolijke musschen naar buiten en ijlden naar het grasveld.

Daar was het tennisnet reeds gespannen en de vakken waren door middel van breede, witte banden op het gras uitgezet.

Er waren zelfs twee banen en het duurde niet lang of het spel was in vollen gang.

Overal waren gemakkelijke rieten stoelen neergezet en de ouden van dagen of zij, die het spel niet machtig waren, lieten zich daarin neder en keken toe of praatten met elkander over hunne plannen voor den middag.

Eenigszins afgezonderd van de anderen zat, of liever lag, een man van omstreeks veertig jaar,

slank maar gespierd, met een energiek, scherp geteekend gelaat, waarin twee heldere, grijze oogen onderzoekend en stoutmoedig de wereld in keken.

Zijn gelaat was volkomen gladgeschoren en zijn haar begon aan de slapen lichtelijk te grijzen.

Zijn gewelfde borst, vierkante schouders, gespierde armen en slank middel wezen er op, dat hij veel aan sport deed.

Hij was, evenals de meeste anderen, geheel in het wit gekleed, maar op het oogenblik scheen hij geen lust te hebben om zelf aan het spel deel te nemen, want hij had zich gemakkelijk uitgestrekt en een sigaret opgestoken.

Hij keek nu naar een jongen man met dik blond haar en blauwe oogen, die vlug als water, met een der andere mannelijke gasten, een heerendubbelspel speelde en het zijn tegenstander blijkbaar uiterst lastig maakte.

Maar langzamerhand scheen de warmte hem een weinig aan het soezen te brengen en het was, alsof hij moeite had, de oogen open te houden.

Er kon omstreeks een half uur voorbij zijn gegaan, toen hij op den schouder werd geklopt.

Hij keek op en zag den jongen man met het blonde haar en de blauwe oogen voor zich staan, het racket in de vuist, met de handen in de zijde gesteund, en die verwijtend en hoofdschuddend op hem neerkeek.

„Ik geloof bij mijn arme ziel, dat hij slaapt!” kwam het toen bestraffend over zijn lippen. „Sliep je, Raffles — biecht eerlijk op!”

„Als ik niet geslapen heb, dan maak ik mij zelf een verwijt daarvan, want ik heb er al mijn best toe gedaan!” antwoordde de aangesprokene.

„Maar mijn hemel — zeg mij dan toch eens, wat je hier eigenlijk komt doen!” hernam de jonge man wanhopig.

„Ik gaf er heel wat voor, als ik het zelf wist, Charly!” antwoordde John Raffles, terwijl hij een geeuw achter zijn blanke gespierde hand verborg.

De jonge man ging naast hem zitten, zette zijn racket weg en keek zijn vriend onderzoekend aan.

John Raffles, de Gentleman-Dief, bevond zich nu twee dagen onder de gasten van gravin Colebrooke.

Hij was uitgenoodigd onder den naam van Lord William Aberdeen, als hoedanig hij reeds vele jaren te Londen woonde, en hij had er gevolg aan gegeven, ten eerste op aandringen van zijn trouwen vriend

Charly Brand en ten tweede omdat hij zelf wat behoefte gevoelde aan eenige dagen rust en ontspanning na een schier eindelooze reeks gevaarvolle en schokkende avonturen.

Misschien had het hem, zonder dat hij er zich zelf nog goed rekenschap van gaf, aangetrokken, dat er daar op het landgoed van den schatrijken graaf Colebrooke velen zouden zijn, die met een groote vracht diamanten en andere edelgesteenten zouden aankomen — en Raffles had steeds een groote voorliefde gehad voor deze kostbare kleinodiën.

Niets wat zoo gemakkelijk te verbergen viel, niets wat met zooveel gemak jarenlang kon bewaard worden om het dan zonder gevaar voor ontdekking, desnoods met eenige kleine veranderingen, van de hand te doen, en ook niets, dat zoo standvastig zijn waarde bleef houden.

En zoo waren de beide mannen twee dagen geleden in den trein gestapt, ieder met een grooten koffer vol sporthemden, witte pantalons, linnen schoenen, golfstokken en tennisrackets, zij waren in Bridport weder uitgestapt, na een reis van bijna vijf uren, en zij waren aan het station afgehaald met de groote auto van het landhuis, speciaal tot dit doel bestemd — een ware ark op wielen die wel tien personen kon vervoeren.

En nu waren zij hier, werden bruin gebraden door de zon, zwommen in het kleine riviertje, dat op een paar honderd meters afstand voorbij stroomde, of ook wel in zee, aten van de voortreffelijke spijzen, wandelden in het reusachtige park of langs de akkers, kilometers en kilometers achtereen, en die alle van graaf Colebrooke gepacht waren, luisterden naar de dilettantmusici, die, begiftigd met meer goeden wil dan talent, iederen avond hun liederen en hun duo's ten beste gaven, gingen vroeg naar bed, kortom — deden alles wat van hen verwacht werd, en waarvoor zij feitelijk waren hier gekomen.

Wat Charly betreft — hij was jong en beschouwde het leven nog altijd van den optimistischen kant, ofschoon zijn deelneming aan de meeste avonturen van Raffles ook de zwarte zijde van het leven maar al te duidelijk hem had doen zien.

Hij vischte naar zalm en elft, hij biljartte, hij speelde golf, hij reed paard, hij flirtte een weinig — en hij zag volstrekt geen reden zich te ontveinzen, dat hij zich kostelijk amuseerde.

En nu keerde hij van een opwindende tennis-

partij terug, zooveen met glans gewonnen, en vond Raffles half in slaap!

Het was werkelijk om er tureluursch onder te worden!

Charly keek Raffles dus onderzoekend aan en vroeg na eenigen tijd:

„Zeg het maar ronduit, Raffles—verveel je hier?”

„Vervelen is het woord niet! Neen, ik geloof niet, dat het eigenlijk verveling is! Ik kan het moeilijk definieeren. Ik gevoel mij, zou ik zeggen, als een visch, die een half uur in de zon heeft gelegen, als een zwaluw, die men de vleugels heeft afgeknipt, als een schip zonder roer. Ik kijk naar jullie tennissen en ik begrijp er den aard noch de beteekenis, noch het doel van. Ik zie ballen heen en weer vliegen en ik begrijp niet, waarom de man, die ze hebben wil, ze niet meteen bij zich houdt, als hij ze eenmaal heeft opgevangen. Ik zie oude heeren, die veel liever een tukje zouden doen, dan hier zitten praten met andere oude heeren — of met oude dames, wat uit den aard der zaak nog erger is, ik zie leeghoofdige jongemeisjes, die zeer in het oog loopend koketteeren met jonge mannen die zeer zeker het hemelrijk zullen beërven, tenminste, wanneer het bijbelwoord betreffende de armen van geest nog eenige waarde heeft! Ik zie onze gastvrouw druk heen en weer loopen — en ik weet toevallig, dat ze zware hoofdpijn heeft en wel zoo lief zich een weinig in haar boudoir zou terugtrekken. Ik zie haar neef, onzen jeugdigen vriend Guy Dawson en ik ben er nog altijd niet achter, wat de natuur eigenlijk heeft voorgehad, toen zij deze schiep! De wereld was er volstrekt niet minder op geweest, als hij nooit geboren was. En ik zie zooveel, dat mij... een weinig prikkelt en mij er als het ware toe drijft, de oogen te sluiten! En wie bij deze warmte zijn oogen sluit, — ja zoo is het nu eenmaal: die valt in slaap!”

„Onverbeterlijk!” mompelde Charly half voor zich heen. „Je hebt de eigenaardigheid, Raffles, dat je alles van de averechtsche zijde beziet! Laat nu al die menschen eens terzijde, wanneer ze niet in je smaak vallen en bemoei je dan liever met de verrukkelijke natuur. Je hebt hier een rivier in de buurt, een fraai bosch, de zee — wat je maar wilt! Zegt je dat dan niets?”

„Het zou mij ongetwijfeld meer zeggen, Charly, als het wonderlijke wezen, mensch geheeten, ook niet aan de natuur geknoeid en veranderd had! Die

rivier zou immers veel mooier zijn, als men haar oevers niet netjes had gladgestreken en haar niet op verscheidene plaatsen gekanaliseerd had — het bosch zou heel wat fraaier zijn, als men er geen kaarsrechte lanen door had aangelegd, — en wat de zee betreft — goede God, vijf moderne vrouwen in badcostuum zijn voldoende, om al haar woeste schoonheid te vernietigen!”

„Wat draaf je weer door!” riep Charly uit, half boos, half lachend. „Wie zóó redeneert, moet zich maar liever op een van de Stille Zuidzee-eilanden vestigen — liefst op een geheel onbewoond!”

„Ik denk, dat ik daartoe ook nog wel eens zal komen, Charly!” antwoordde Raffles bedaard. „Wat ik zeg klinkt als een ontkenning van de waarde van het menscheijk vernuft en van den menscheijken vooruitgang, van de zegeningen der hedendaagsche beschaving en zoo meer — maar ik ben heilig overtuigd, dat wij waarschijnlijk heel wat gelukkiger zouden zijn zonder deze gekanaliseerde rivieren, in vierkante stukken gesneden bosschen, teas, muzikale voordrachten van jongelui, die geen stem hebben en geen piano kunnen spelen — en zonder tennisnetten!”

„Kom, kom, je bent onverdragelijk! En ik weet zeker, dat je in je binnenste al deze zaken niet zoo erg veroordeelt, als je het nu doet voorkomen! Zie het nog maar een paar dagen aan — je zult je bepaald nog amuseeren!”

„Dan zal het bepaald mijns ondanks zijn, beste Charly!” hernam Raffles droogjes. „Maar zie eens — wat komt daar voor een zonderling personage aan? Het lijkt een figuur uit een blijspel — de tante uit een Fransche klucht!”

Charly wendde zijn blik in de richting, door Raffles aangeduid en zag een dame het terras afkomen, vergezeld door de vrouw des huizes.

Zij kon omstreeks vijftig jaar oud zijn, maar klaarblijkelijk stelde zij alles in het werk om er als een vijfentwintigjarige uit te zien.

Zij droeg een geweldig grooten hoed van wit, fijn stroo, voorzien van een breed blauw lint, dat onder de kin was vastgestrikt, een wit mantelcostuum, met gewaagd korte rokken, waaronder haar stakerige beenen uitkwamen, schoentjes van wit gemzenleder met buitengewoon hooge hakken en een witte parasol, met lange steel, die zij op kokette wijze hanteerde.

„Goede hemel — het is markiezin Knollys!” riep Charly uit.

„Verbeeld ik het mij, of hoor ik een klank van schrik in je stem, Charly?” vroeg Raffles. „Wie is die markiezin Knollys?”

„Het verwondert mij sterk, Raffles, dat jij nog niet van haar hebt gehoord of weet wie zij is — het is een van de rijkste vrouwen van Torquai. Zij bezit zooveel land, dat zij het nauwelijks in een dag zou kunnen afrijden — en zij heeft bergen juweelen.”

Als door een veer bewogen, stond Raffles overeind.

Hij scheen eensklaps klaar wakker te zijn geworden.

De schitterende blik van zijn oogen was gericht op markiezin Knollys, die met trippelende pasjes voortschreed over het grasveld, nu en dan een behaagziek knikje toewerpend aan kennissen en van tijd tot tijd haar gouden face-à-main voor het oog houdend.

En zelfs op dezen afstand kon Raffles het flonkeren zien van de juweelen ringen, waarmede haar vingers versierd waren.

„Een wandelende juwelierswinkel!” zeide hij hoofdschuddend. „Is zij een vriendin van gravin Colebrooke?”

„Een tante!”

„Wat — is dat jonge meisje een tante van onze zesenvestigjarige gastvrouw?”

„Ze is vijftig! Als ze wat dichterbij komt, zul je zien, dat die jeugd louter bedrog is!”

„En zoeeven zeide je, dat ik overdreef, toen ik het had over ons gezelschap!” hernam Raffles droogjes.

„Als je haar te vriend wilt houden, noem dan om alles wat je lief is, nooit het getal vijftig, waar

zij bij is! Je zoudt er haar zeker de stuipen mee op het lijf jagen en haar tot je ergste vijandin maken! Zij wil er ook volstrekt niet aan herinnerd worden, dat zij de tante van gravin Colebrooke is — en dus is ook het woordje „tante” volstrekt taboe! Denk daaraan!”

„Ik beloof het je, mijn waarde!”

Markiezin Knollys was nu het grasveld voor de helft overgestoken en Raffles kon haar wat nauwkeuriger gadeslaan.

Hij zag een spichtige, met alle kunstmiddelen zoo jeugdig mogelijk beschilderde dame, met een dunnen, langen neus, fletse oogen, een spitse kin en wier uiterlijke gedaante herinnerde aan een strijklank.

De natuur had haar begiftigd met zeer groote voeten, zelfs voor een Engelsche en de markiezin trachtte dit gebrek zooveel mogelijk te verbergen, door om zoo te zeggen op haar teenen te loopen, waardoor ook het geheim van de hooge hakken was opgelost.

Toen de markiezin zich bij een groepje jongelui gevoegd had en met schelle stem begon te spreken — een stem die over het geheele veld klonk — boog Raffles zich tot Charly over en zeide fluisterend:

„Ik blijf nog een weekje hier!”

„Dat wist ik immers wel!” riep Charly zegevierend uit. „En mag men weten, wat je zoo eensklaps van gedachten heeft doen veranderen en wat je doet heenstappen over de onaangenaamheden van een verblijf tusschen al deze lieden, die je geen haar kunnen schelen?”

„Je wilt de reden van mijn hierblijven weten, Charly? Hier is ze met een paar woorden — de juweelen van markiezin Knollys!”

HOOFDSTUK II.

Kleine intriges.

De gong voor het diner had geluid en van alle kanten stroomden de gasten, thans volgens het gebruik in rok en avondtoilet, naar de eetzaal, waarvan de vensterdeuren thans gesloten waren.

De geweldig groote tafel was gedekt en reeds hadden de deftige bedienden, aangevoerd door den corpulenten butler, Green geheeten, post gevat bij het monumentale buffet.

Onder druk gepraat nam iedereen zijn plaats in.

Raffles zat dicht bij de gastvrouw, die een bijzondere voorkeur voor hem scheen te hebben en had tegenover zich een zeer bevallig jong meisje, Grace Morton, de dochter van een kolonel, die aan den grooten oorlog had deelgenomen en daaruit was teruggekeerd met slechts één arm.

De kolonel zat een paar plaatsen verder en hij wist zich op waarlijk zeer onopvallende en bekwame wijze te bedienen van zijn kunstarm.

Hij was een echte militair, met een geweldigen snorrebaard, borstelige wenkbrauwen en een door de zon gebruid gelaat.

Eigenlijk gezegd, gevoelde hij zich in dit gezelschap niet zeer op zijn gemak, ofschoon zijn rang en zijn rijkdom hem het recht verschaften, onder deze menschen te verkeeren en dat kwam eenvoudig omdat de baardige man door een jarenlangen dienst te velde het vloeken zoo had lief gekregen, dat het hem tot een tweede natuur was geworden, en hij er zijn gesprekken steeds op overvloedige wijze mee placht te kruiden.

En daarom sprak hij aan tafel liefst zoo weinig mogelijk, ofschoon hij een zeer goed verteller was en bovendien behoorde tot die lieden, die zichzelf dolgraag hooren praten.

Grace was goudblond, zij had groote, blauwe

oogen, van dat blauw, dat eigen schijnt te zijn aan de dochters van Albion en zij had een allerliefst figuurtje — meer valt er niet van te zeggen!

Weer een weinig verder, door een levendige brunette van elkander gescheiden, zaten twee jongelieden.

De een was de zoon des huizes, Bernard Colebrooke, de ander was Edgard Holford, een stevig uit de kluiten gewassen knaap, met schrandere, bruine oogen en dik zwart haar.

Hij was een jong romanschrijver, die naam begon te maken en wiens korte schetsen zeer gezocht waren door de uitgevers van verscheidene Londensche tijdschriften.

Raffles wist dat de twee jongelui dikke vrienden waren, want ook Edgard had gestudeerd op de universiteit in Oxford, welke hij verlaten met den graad van doctor in de letteren.

Edgard had aan de andere zijde Grace Morton naast zich en de soep was nog niet goed en wel genuttigd, of hij was in levendig gesprek met het jonge meisje verdiept.

Recht tegenover die twee zat de neef van gravin Colebrooke, een dertigjarige met reeds dunnend haar, dat bovendien van een kleur was, welke de spraakmakende gemeente pleegt aan te duiden als die van melkboerenhondenhaar.

Hij had nog een ander lichamelijk gebrek — hij keek een weinig scheel.

Er zijn groote geesten geweest, die dit onaangenaam gebrek hadden, en bij hen lette men er misschien minder op — maar die Dawson kon bezwaarlijk aanspraak maken op onderscheiding tot de bels esprits te worden gerekend.

Hij had zelf weinig geld en de booze wereld

verklaarde, dat hij voornamelijk op den zak van zijn tante liep, daar zijn vader sedert eenigen tijd de koorden van zijn beurs had dichtgebonden, toen hij van oordeel was, dat zijn eenige spruit nu genoeg geld over den balk had geworpen.

Niemand wist of Guy Dawson werkelijk ooit iets nuttigs had uitgericht, en iedereen betwijfelde, of hij het wel ooit zou doen.

Hij was een bekend figuur in de uitgaande Londensche wereld, en hij ontbrak zelden bij een bokswedstrijd, een voetbalmatch, een wedren, of een andere sportieve gebeurtenis.

Daarbij wedde hij meestal zelf hoog, en niet altijd even gelukkig, en het verwonderde dan ook eigenlijk niemand, dat zijn vader eindelijk een streep onder de hooge rekening had getrokken, en zijn zoon te kennen had gegeven, dat het nu langzamerhand tijd voor hem werd, op zijn eigen beenen te staan — een waarschuwing die wellicht niet geheel en al van rechtvaardigheid ontbloot was, waar zij was gericht tot een man van 28 jaar!

Raffles vond dat hij een goede plaats had om het gezelschap te bestudeeren, voor zoover hem dat de moeite waard geleek.

Want behalve de reeds genoemde had hij ook het oog op markiezin Knollys, die schuin tegenover hem zat, en van wie hij tot zijn niet geringen schrik had meenen op te merken, dat zij hem nu en dan een verstolen glimlachje toewierp, dat waarschijnlijk coquet wilde zijn.

De oude dame zag er jeugdiger dan ooit uit, en het was duidelijk, dat de kamenier die zij had meegebracht, minstens anderhalf uur had moeten werken, om haar tot deze nieuwe jonkheid terug te voeren.

Het haar was klaarblijkelijk geverfd, en het tekort was aangevuld met valsche krullen, die in bevallige lokken terzijde van het hoofd neervielen.

De fletse oogen waren naar allen schijn met een weinigje atropine behandeld, teneinde ze te doen schitteren, hetgeen maar ten halve gelukt was.

Trouwens de schittering van de oogen moest wel geheel verdwijnen naast de verblindende fonkeling van de diamanten, waarmede de ijdele oude dame zich behangen had.

Zij was zooals de mode het vereischte, zwaar gedecolleteerd, zelfs wel wat zwaarder, dan de mode het rechtens kon eischen, en op haar magere, beenige

hals lagen twee rijen diamanten naast elkander en trokken ieders aandacht.

Maar bovenal trokken zij de opmerking van Raffles, die het diamantensnoer met het oog van den kenner aanstonds op minstens 30 000 pond sterling taxeerde.

„Dergelijke dingen moesten bij de wet verboden worden!” bromde hij voor zich heen. „Ik accepteer nog, dat een mooie jonge vrouw zich ooit met een enkelen diamant — hoogstens twee, en dan liefst niet al te groot. Maar dat dit rammelend rif zich opsiert met een snoer diamanten, een vorstin waardig — dat moest eenvoudig op poene van strenge straffen verboden worden! Het strijdt tegen de natuur, het strijdt tegen de ethica, het strijdt zelfs tegen de moraal! Zou die oude dame wel beseffen, hoe veel ellende er gelenigd zou kunnen worden, alleen maar met de rente van het kapitaal, hetwelk dit diamantensnoer vertegenwoordigt. Neen, daaraan denkt zij blijkbaar zelfs niet — zij kijkt trotsch als een pauw rond, en, bij Jove, ik geloof zoowaar dat zij zich verbeeldt, de schoonste van het gezelschap te zijn! Ach arme — het lieve dochtertje van kolonel Morton, ofschoon zij geen versiersel draagt dan een paar kleine paarlen oorknopjes, stelt haar honderdmaal in de schaduw — want zij bezit iets, waartegen alle diamanten ter wereld niet opwegen — jeugd, gezondheid en schoonheid!”

En na deze min of meer wijsgeerige alleenspraak begon Raffles zijn soep te lepelen, in stilte, zooals het behoort.

Daarop kwamen de bedienden aanloopen, die stil en vlug de borden wegnamen en tegen schoone verwisselden, de glazen vulden, en de entre-mets aandroegen.

En over dit alles liet de corpulente butler, de eerwaardige heer Green, zijn strenge en alles ziende blikken gaan.

Raffles had juist een klein pasteitje op zijn bord genomen, toen de schelle stem van markiezin Knollys hem deed opschrikken.

„Wel Lord William — hebt gij ons niets nieuws mede te deelen van uw reis? Men zegt te Londen, dat gij geruimen tijd buitenslands hebt vertoefd!”

„Dan heeft men het te Londen bij het rechte eind, markiezin!” antwoordde Raffles, en hij begon zijn pasteitje aan te snijden.

„Maar hebt gij dan niets bijzonders te vertellen? Mag men weten waar gij waart?”

„Men mag het natuurlijk weten, markiezin — maar ik betwijfel zeer, of men het belangwekkend zal vinden! Het was een reis, zooals duizenden Londenaars ze maken, die over een weinig geld en veel vrijen tijd beschikken! Ik was in Parijs, Rome en Madrid — en ik geloof niet dat ik er iets anders of iets meer gezien heb, dan iedere tourist!”

„Nu doet gij u zelf te kort, Lord William!” riep de markiezin uit, terwijl zij Raffles met den zwaar beringden wijsvinger dreigde. „Gij zijt kunstzinnig aangelegd, wat men helaas niet van al onze leden der Upper Ten kan zeggen, en ik heb mij wel eens laten vertellen, dat gij zeer wel in staat zou zijn, een roman te schrijven!”

„Lord Aberdeen doet beter!” liet nu de stem van Edgard Holford, den jongen romanschrijver zich hooren. „Hij schrijft zijn romans niet, hij beleeft ze!”

Raffles keek den jongen man glimlachend aan, en vroeg toen:

„Waarom denkt gij dat ik romans beleeft, mijn waarde Holford?”

„Maar uw leven is toch een open boek voor iedereen, Mylord!” antwoordde Holford. „Het is te Londen algemeen bekend, dat gij de philanthropie beoefent — en dat op een wijze, die stellig navolging verdient! Gij vergenoegt u er niet mede, voor een groot bedrag in te schrijven op alle lijsten, die men u voorlegt — gij bezoekt de armen en verdrukten in persoon, en behalve geld biedt gij ook hulp! Gij komt in aanraking met allerlei lieden, gij zijt in White Chapel even goed bekend als in Houndsditch, en in beide volksbuurten draagt men u als het ware op de handen! Gij hebt daar al menigmaal gevaarvolle avonturen beleefd, naar men mij mededeelt — en ik gaf er heel wat voor, als gij mij eens een daarvan wildet verhalen! Ik ben zeker, dat gij mij op die wijze van kostelijke stof voor een half dozijn schetsen zou leveren!”

„Misschien!” mompelde Raffles bijna onhoorbaar.

„Maar dit is nog niet alles, Mylord! Het is van algemeene bekendheid, dat gij ook op andere wijze uw leven op nuttige wijze vult. Gij begrijpt niet waar ik op doel? Wel, uw bescheidenheid gaat wel wat ver! Ik heb het oog op uw groote talenten als amateur-detective! Scotland Yard stelt uw hulp op zeer hoogen prijs en hoofdinspecteur Baxter zou er geloof ik wel 10 000 pond sterling voor over hebben, als het slechts mogelijk ware, u bij zijn

corps in te lijven. Gij hebt reeds enkele malen een zaak tot klaarheid weten te brengen.”

„En vindt gij dat alles romantisch, mijn beste Holford?” vroeg Raffles glimlachend.

„Is het dan soms niet romantisch?” riep de jonge schrijver verwonderd uit. „Wel ik doe al een paar jaren mijn best, om eens iets dergelijks te beleven — en het is mij tot dusverre nog nimmer willen gelukken! Gij moet wel bijzonder door de Goden begenadigd zijn, Mylord, want zij hebben u veel in den schoot geworpen, van wat ons arme stervelingen onthouden blijft! Gij zwerft rond met uw motorjacht, en gij zorgt er wel voor, dat niemand weet waar gij zijt! Wanneer de lust u daartoe bekruipt, bestijgt gij uw vliegmaschine, en vliegt in den letterlijken zin van het woord de wijde wereld in! Gij bezit een paar verrukkelijke buitens, die de helft van Engeland u benijdt, en die ik u bij dezen vriendelijk verzoek, bij gelegenheid eens te mogen bezichtigen. Gij hebt uw leven ingericht naar uw eigen keuze — gij bekommert u volstrekt niet om het dwaze keurlijf onze moderne samenleving, gij zijt zoo vrij als een vogel in de lucht!”

„En wie belet u dat ook te zijn, waarde Holford?” vroeg Raffles, zijn doordringende grijze oogen op het gelaat van den jongen schrijver gevestigd.

Holford haalde mistroostig de schouders op, en antwoordde toen slechts half verstaanbaar:

„Er zijn redenen, Mylord — men kan niet altijd doen wat men verkiest! Het is trouwens volstrekt geen geheim, dat ik niet voor mijn plezier schrijf — tenminste niet uitsluitend! Het is mij een broodwinning geworden....”

„En als dat naar waarde beloond wordt, vriend Holford — dan zal die broodwinning een zeer lucratieve worden!” antwoordde Raffles.

„Neem mij niet kwalijk — maar ik geloof dat ik dat moet betwijfelen!” liet een zware stem aan het einde van de tafel zich hooren.

Het was kolonel Morton die gesproken had.

Zijn oogen gingen bijna geheel schuil onder zijn borstelige wenkbrauwen, toen hij vervolgde:

„Alle respect voor schrijvers, journalisten, en zoo voorts, maar zij kunnen zelfs in ons land geen droog brood verdienen, de duivel mag me.... neem mij niet kwalijk, dat wilde ik niet zeggen. De kunst wordt nog altijd slecht betaald, tenminste dat is mijn ervaring — of men moet een Irving, een Eleonore

Douce, een Sarah Bernard, of een Mounet Sully zijn! Maar kijk eens naar Rembrandt, kijk eens naar Vondel, kijk eens naar zooveel anderen, die hun lieve landgenooten eenvoudig hebben laten verhongeren! Vondel hield een pandjeshuis, dames en heeren, en als hij dat niet gedaan had, zou hij waarschijnlijk in het armenhuis gestorven zijn, verd. . . . , ik vraag excuus, dat wilde ik niet zeggen."

Hier en daar werd onder de jongelui een onderdrukt gelach gehoord, dat echter aanstonds werd gesmoord, toen de gastvrouw een strengen blik over de gasten liet gaan.

Raffles had toevallig naar Grace Morton gekeken, en hij had een blik opgevangen, dien zij over de tafel op Holford had geworpen.

Het was een half smeekende, half bemoedigende blik geweest, en hoe kort hij ook geduurd had — Raffles had er aanstonds de beteekenis van begrepen!

„Welzoo, staan de zaken zoo!" mompelde hij voor zich heen.

Daarop hernam hij luid:

„Ik ben het slechts in zekeren zin met u eens, kolonel! Zeker, in aardsche goederen zijn de meeste kunstenaars meestal niet rijk gezegend — maar hoeveel onnoemelijke schatten bezitten zij niet, eenvoudig in hun eigen kunstenaarschap! Geloof mij — daar naast zijn de rijkste slechts arme stumperds — ja bedelaars!"

„Is dat uw meening, Mylord?" riep de kolonel verwonderd uit, en blijkbaar tamelijk onaangenaam getroffen, nu hij door een soortgenoot werd afgefallen, door een man, die zeker nog tienmaal rijker was dan hijzelf.

„Het is mijn vaste overtuiging, kolonel, en ik geloof. . . dat menigeen hier in het vertrek er juist zoo over denkt als ik, al zullen wellicht slechts weinigen er ronduit voor durven uitkomen."

Raffles had terwijl hij sprak een snellen blik op Grace geworpen, en hij ving een dankbaren glimlach op van het jonge meisje, dat echter dadelijk daarop een anderen kant uitzag — toevallig juist naar Holford, die haar een guitig knipoogje toewierp.

Raffles had het gezien, maar er was nog een ander die het blijkbaar ook bespeurd had, en die ander was de neef van de gastvrouw, Guy Dawson.

En die uitwisseling van glimlachjes en stralende blikken scheen hem al bijzonder onaangenaam te treffen.

Er verscheen een booze, kwaadaardige uitdrukking op zijn geel gezicht, en hij prikte zoo boosaardig in zijn croketje, alsof hij behoefte had zijn woede ergens op te koelen.

Raffles had een bijzonder scherp opmerkingsvermogen, en ook dit was hem niet ontgaan.

Hij keek Dawson een oogenblik aandachtig aan, en bromde toen:

„Kijk, kijk, hier schijnt zoo waar een kleine tragedie in werking te zijn! Onze vriend Dawson ziet er uit als zes dagen slecht weer, en hij mishandelt zijn pasteitje op een waarlijk onverantwoordelijke manier! Ik zal eens op dien vriend letten — dat heerschap met zijn schele oogen bevalt mij niet bijzonder! Charly moet maar eens onderzoek naar hem doen — ik zou wel eens wat meer van hem willen weten! Goede hemel, hij kijkt dien ongelukkigen Holford aan, alsof het hem speet, dat onze jonge romanschrijver de plaats van het pasteitje niet kon innemen!"

Maar plotseling klonk weer de schelle stem van markiezin Knollys boven alles uit.

Zij had tot haar leedwezen moeten constateeren, dat zij niet langer de conversatie overheerschte ken dat was onduelbaar voor haar!

„Ik voor mij ben van meening, dat de kunstenaars er ook moeten zijn — zij veraangenamen ons leven! Wat zou het bestaan zijn, zonder muziek, zonder schilderkunst! Wat denkt gij van mijn opmerking, Mylord?"

„Ik denk, markiezin," antwoordde Raffles op ernstigen toon, „dat zij getuigt van diepe menschenkennis en een grondig inzicht in de lotsbestemming en het eigenlijk doel van den kunstenaar. Zeker, hij dient tot vermaak van rijken zooals vroeger de hofnarren strekten tot verpoozing van koningen en keizers!"

„Maar Mylord, ik geloof waarlijk, dat gij den draak met mij steekt!" hernam markiezin Knollys op pruilenden toon. „Ik meen het goed met de kunstenaars, en zou waarlijk willen dat zij het breed hadden! Zij moesten in een aardig huisje kunnen wonen met een tuintje er achter, en dan een pensioentje voor den ouden dag. Ik ben zelf geestdriftig gestemd voor het plan om een kunstenaarshuis te bouwen, waar zij dan rustig hun laatste dagen kunnen doorbrengen."

„Zeker iets in den trant van een besjeshuis, een

gekkenhuis, of een oudemannenhuis!" hernam Raffles koeltjes. „Ik vrees tot de slotsom te moeten komen, markiezin, dat gij de kunstenaars toch nog niet goed kent. Wie hen opsluit en aan banden legt, die kon hen even goed vermoorden!"

Maar nu maakte de gastvrouw, die vreesde, dat het gesprek een onaangename wending zou nemen, een opmerking, welke aanstonds de conversatie in andere banen leidde.

Binnen enkele seconden had zij heel handig het chapitre „edelstenen" te berde weten te brengen, en van dat oogenblik af was markiezin Knollys tot haar groote vreugde zoo goed als alleen aan het woord.

Haar hooge stem snaterde, kefte, sneed als een mes, ratelde en gilte boven alles uit, en zij bleek werkelijk verbluffend goed op de hoogte te zijn van het bezit aan diamanten en paarden der meeste rijke Londenaars.

Raffles had eenigen tijd niet zonder aandacht toegelisterd, en in zijn stalen geheugen zouden de namen van de personen, welke de markiezin genoemd had, nooit meer worden uitgewischt.

Toen begon hij een op zachten toon gevoerd gesprek met zijn buurdame, en voorloopig bestond er geen markiezin Knollys meer voor hem.

Het diner eindigde zeer opgewekt, en nauwelijks waren de heeren opgestaan, om zich naar de rookkamer te begeven, of Holford trad op Grace toe, bood haar den arm aan, en schreed met haar naar buiten, door een der vensterdeuren, welke zooeven weder door de bedienden geopend waren, want het was een verrukkelijke, zeer zachte avond.

Charly had zich bij Raffles gevoegd, en de twee vrienden traden eveneens de rookkamer binnen, en zetten zich in een hoekje neder.

Er waren nauwelijks tien minuten verlopen, of Holford trad op zijn beurt binnen.

Zijn gelaat was zeer opgewekt, en zijn mooie bruine oogen schitterden van vreugde en trots.

„Hij ziet er uit, alsof hem zooeven was medegedeeld, dat hij een groote erfenis gekregen, of een hoofdprijs in de loterij gewonnen heeft!" merkte Charly zachtjes op.

„Toch is noch het een, noch het ander het geval, mijn waarde — hij heeft eenvoudig een weinig gebabbeld met Grace Morton, — daarom schitteren zijn oogen zoo, en daarom ziet er uit als een veldheer, die zooeven een grooten slag heeft gewonnen!"

„Wat zeg je me daar? Is hij verliefd op dat jong ding?"

„En zij op hem!"

„Lieve hemel — dat zal spaak loopen, Edward! Heb je niet gehoord hoe de oude kolonel zich over kunstenaars uitliet?"

„Ja. Het was niet zeer tactvol, maar dat moet men zoo'n ouden ijzervreter, die vijf jaren aan den oorlog heeft deelgenomen, en er wonder boven wonder levend uit is teruggekeerd, maar niet al te kwalijk nemen! Erger is, dat hij zich zeker met hand en tand tegen een huwelijk tusschen die twee zou verzetten. Heb je op Dawson gelet?"

„Niet bijzonder! Ik houd niet van zijn gezicht!"

„Ik kan ook niet zeggen, dat het mij bijzonder aantrekt. Maar het is zeker, dat die jonge man eveneens een oogje heeft laten vallen op Grace Morton — zij is een eenig kind, en de kolonel is zeer rijk! Ik geloof echter niet, dat onze man heel veel kans heeft — kijk maar eens naar zijn gezicht!"

Charly wendde zijn blik naar een hoek van de kamer, waar Dawson in zijn eentje stond te rooken, met den rug tegen den muur geleund en hernam toen half lachend:

„Hij ziet er uit als een oorwurm!"

„En hij kijkt Holford aan alsof hij veel lust had, hem op zijn gezicht te slaan — als hij maar durfde! Maar wat nu? Hij gaat — of liever hij sluipt de kamer uit! Kom Charly, laten wij het jongemensch eens nagaan — zijn manieren staan mij niet aan!"

HOOFDSTUK III.

Juweelen en liefde.

De rookkamer was gelegen aan een breede gang die dwars door het huis liep, evenwijdig met den voorgevel.

Zij bevond zich op de eerste verdieping, en halverwege de gang opende zich een breede corridor, die op zijn beurt weder uitkwam op de gaanderij, welke als een burg de vestibule overspande, en van welke aan weerszijden twee monumentale trappen naar beneden voerden.

Maar aan den anderen kant van den corridor leidde eveneens een kleinere trap naar omlaag, die meestal alleen door het personeel werd gebruikt, en die beneden uitkwam in de buurt van het groote bediendenvertrek.

Hier leidde een deur naar den achtertuin.

Dawson was deze trap afgegaan, had de deur geopend, en stond nu in den duisteren tuin.

Hier en daar bewegen zich nog eenige lichte gedaanten, en daar naast waren in de meeste gevallen zwarte gestalten te zien, die alleen als heeren herkenbaar waren door het wit van hun overhemd.

Er stond bijna geheel geen wind, en de sterren fonkelden aan een wolkenloozen hemel.

Dawson bleef een oogenblik zoekend rondkijken, liep toen het park in, en volgde eenigen tijd een der hoofdlanen.

Hier en daar waren gemakkelijke rustbanken neergezet, en een paar malen verraste Dawson een paartje, dat hier blijkbaar de eenzaamheid had gezocht.

Hij liep snel voort, nu en dan stilstaande om met zijn blikken de duisternis te doorboren, keerde weder op zijn schreden terug, volgde een andere laan, en bleef eensklaps met een half onderdrukten kreet van blijdschap staan.

Daar kwam Grace Morton aanloopen, geheel alleen.

Ook zij stond stil, ook zij slaakte een kreet — maar het was volstrekt geen uitroep van aangename herkenning — eerder het tegendeel!

„Gij hier, mijnheer Dawson?” vroeg zij, en tegelijkertijd scheen het alsof zij hem voorbij wilde gaan.

„Ja, miss Morton — ja Grace! Ik hield het daarbinnen niet langer uit bij de anderen — ik moest de frissche lucht in — en ik zocht je!”

„Zocht u mij?” herhaalde Grace blijkbaar onaangenaam getroffen. „Het is toch zeker niet zoo belangrijk, wat u mij te zeggen hebt?”

„Ja, Grace, van het hoogste belang! Maar waarom tutoyeer je mij niet meer? Waarom noem je mij mijnheer Dawson?”

„Omdat, omdat...” begon Grace stotterend.

„Je kunt er geen reden voor hebben, Grace! Wij kennen elkander al zoo lang, al sedert onze kindertijden, en wij noemen elkander reeds lang bij den naam! Waarom die plotselinge verandering?”

„Ik geloof — ik vind dat het beter is, mijnheer Dawson! Ik wil u niet verzwijgen, dat er in uw gedrag van de laatste dagen iets gekomen is, iets anders dan gewone vriendschap — en — kortom, dat vind ik niet prettig!”

Dawson was achteruit getreden, alsof hij een slag had ontvangen, en zijn stem had een heeschen klank, toen hij hernam:

„Niet prettig? Wat wil je zeggen? Je moet het toch allang bemerkt hebben, Grace, dat...”

„Niet verder, mijnheer Dawson! Ik wil het niet hooren!” viel Grace hem in de rede, en zij maakte opnieuw een beweging, alsof zij hem wilde voorbijgaan.

Maar Dawson had haar bij den arm gegrepen.

Hij had zijn sigaret ver van zich geworpen, en stond nu vlak voor haar, met bevende lippen, en terwijl zijn oogen onrustig heen en weer dwaalden.

„Ga niet weg, Grace!” zeide hij. „Ik laat je niet gaan, voor je mij gezegd had, dat je iets meer voor mij voelt dan vriendschap. Je gebiedt mij te zwijgen, maar ik kan niet — ik wil niet! Ik heb je lief, Grace! Wordt mijn vrouw!”

Het jonge meisje dwong zich uit alle macht tot kalmte.

Zij bevonden zich in een afgelegen deel van het park, het was hier zeer duister, en niets was hier te hooren dan het zachte ruischen van het gebladerte boven hun hoofd.

Haar stem klonk rustig, ofschoon zij zich blijkbaar moest inspannen om kalm te blijven, toen zij antwoordde:

„Neen, mijnheer Dawson! Het doet mij leed, ofschoon ik mij zelf niet het minste verwijt behoef te maken, daar ik tegenover u altijd dezelfde ben gebleven, maar ik kan uw vrouw niet worden!”

„Gij kunt niet?” herhaalde Dawson op schorren stem. „En dat waarom niet?”

Hebt gij dan altijd met mij gespeeld? Hebt gij willen flirten, om mij naderhand weg te werpen, als...?”

„Geen woord meer!” viel Grace hem met vlamme oogen in de rede. „Gij vergeet u zelf, mijnheer Dawson! Nooit heb ik u ook maar de minste aanleiding gegeven, om te denken, dat gij van mij ooit iets meer verwacht zoudt hebben dan vriendschap! Gij liegt als gij zegt dat het anders is! En als gij zoo voortgaat, dan zult gij mij er toe dwingen te zeggen, dat het mij leed doet, u ooit onder mijn vrienden te hebben gerekend!”

„Maar zeg mij dan tenminste wat de reden is, dat gij mijn vrouw niet kunt worden!” riep Dawson uit. „Wij kennen elkander te lang, dan dat ik genoeg zou behoeven te nemen met een gewone afwijzing! Maar gij behoeft niet te schrikken — ik zal u de moeite wel sparen! Er is een ander, niet waar? Een kwast met mooie maniertjes en gladde tong, die het goudvischje wel in zijn net zou willen halen! Gij schrikt — gij verbleekt — gij wijkt achteruit? Ik had het dus wel bij het goede eind! Maar neem u in acht — nooit zal ik dulden, dat die indringer, die zoogenaamde schrijver, een man die

het papier niet betalen kan, waarop hij zijn nonsens neerkrabbelt, mij ontroofd, wat ik altijd als het mijne heb beschouwd!”

„Geen woord verder, mijnheer Dawson!” hernam Grace hooghartig en op ijskouden toon. „Thans hebt gij zelfs den laatsten band tusschen ons verbroken — dien van vriendschap. Ik heb u altijd voor een onnoozelen domoor gehouden — ik bemerk nu dat ik mij vergist heb — gij zijt een ellending! En maak nu plaats, ik wil naar huis!”

Dawson was grasgroen van woede geworden, en zijn trekken waren van drift en wraakzucht verwrongen.

Op het oogenblik dat hij zijn doel bereikt meende te hebben, zag hij al zijn droomen in rook opgaan.

In de laatste maanden had hij zich vertrouwd gemaakt met het denkbeeld dat de schoone Grace de zijne zou worden, en dat haar geld zijn eigendom zou worden.

En nu kwam een vreemde indringer, die hem, blijkbaar zonder de minste moeite, den buit voor den neus wegkaapte.

Zijn stem was overgegaan tot een heesch gefluister, toen hij het jonge meisje in den weg trad, en haar toe beet:

„Denkt gij dat ik u zoo zal laten gaan? Wilt gij mij als een kwajongen wegzenden? O, gij zult u nog wel eens bedenken! Wij hebben ons laatste woord nog niet met elkander gesproken — en ik laat u niet gaan zonder een kus!”

„Wat — gij zoudt het durven wagen...?” riep Grace uit, sidderend van verontwaardigen en afschuw.

„Wat valt er te wagen?” hernam Dawson hoonend. „Wij zijn hier wel een kwartier van huis, het is hier donker en eenzaam — ik waag er dus volstrekt niets bij!”

„En des te grooter lafaard zijt gij!” kreet het meisje. „O, dat ik mij zoo in een man heb kunnen vergissen! En ik meende nog al dat gij mijn vriend waart. Laat mij nu onmiddellijk door, of het zal u berouwen!”

Maar Dawson was door hartstocht en woede verblind.

Hij greep het meisje bij den pols, en trok haar met geweld naar zich toe....

„Wat een prachtige avond, nietwaar mijnheer Dawson? Een sigaret opsteken?” klonk eensklaps een luide, metaalheldere stem van uit de duisternis.

De vraag was zeer gewoon, en de stem was zoo kalm mogelijk — en toch lag er iets in, dat Guy Dawson noopte, het jonge meisje aanstonds los te laten, dat zich nog slechts even den tijd gunde, Lord William Aberdeen, die haar zoo ter rechter tijd te hulp was gekomen, een dankbaren blik toe te werpen, en het daarop zonder nog een woord te spreken, haastig op een loopen zette.

Hijgend van woede en opwindung was Dawson midden op het pad blijven staan.

En vlak voor hem stond Raffles, wijdbeens, het hoofd een weinig terzijde gebogen, zijn gouden sigarettenkoker geopend in de handen, en met spottenden blik in zijn oogen.

„Geen sigaret — wel een sigaret — hoe zal het zijn?” hernam hij rustig. „Het duurt lang voor gij een besluit neemt, mijnheer Dawson!”

„Ik — eh — waarlijk Mylord — ik geloof niet dat ik op het oogenblik — hm — trek in een sigaret heb!”

„Dat verbaast me van u, mijnheer Dawson! Ik meende dat gij een groot rooker waart, en ik geloof te mogen zeggen, dat mijn sigarettens niet van de slechtste zijn! Maar gij ziet er waarlijk uit, of gij u niet geheel en al wel gevoelt! Vergis ik mij daarin?”

„De zaak is — ik heb een weinig hoofdpijn, Mylord! Ik dacht dat de buitenlucht mij goed zou doen, en daarom....”

„En daarom zijt gij een weinig in het park gaan wandelen! En omdat er geschreven staat, dat de mensch niet eenzaam zij, daarom hebt gij het gezelschap van miss Morton gezocht! Zeer begrijpelijk! Geen beter middel tegen hoofdpijn, dan het vroolijk en opwekkend gesnap van een bevallig jong meisje! Maar waarom loopt gij zoo hard — die groote stappen zullen er uw hoofdpijn niet beter op maken! Wat ik zeggen wil — het gezelschap van mijn secretaris, mijnheer Brand en van mij is u toch hoop ik niet lastig?”

„Integendeel, Mylord!” antwoordde Dawson met een zuurzoet lachje. „Het vleit mij! Ik liep echter zoo hard, omdat ik er misschien beter aan doe, een weinig vroeg naar bed te gaan!”

„Doe dat, mijn waarde, doe dat!” zeide Raffles op gullen toon. „Begeef u snel te bed, en vergeet dan vooral niet een doek met koud water om uw hoofd te doen! Veel water — ijskoud water! Het kan niet koud genoeg zijn! Ik meen te weten, dat

er in de keuken een flinke groote kraan is — houd daar uw hoofd tien minuten onder, en alle hoofdpijn zal verdwenen zijn — met alles wat u nog meer mocht hinderen! Haast u mijnheer Dawson — en beterschap!”

De schelm mompelde iets onverstaanbaars, en rept zich weg.

Raffles keek hem een oogenblik na, en zeide toen op verachtelijken toon:

„En toch noemt men zoo iemand in den omgang een gentleman! Die man gaat om met heeren, hij verschijnt dagelijks op zijn club, zijn schuldeischers nemen den hoed voor hem af, hij is een heer, om kort te gaan — en toch doet hij dit!”

„Waarom heb je hem eigenlijk laten gaan?” vroeg Charly. „Hij kon het haar nog wel eens lastig maken!”

„Dat zal hij wel uit zijn hoofd laten, en bovendien heb ik hem wel zoolang aan de praaf gehouden, dat het jonge meisje tijd kan hebben gevonden zich in veiligheid te brengen! Ten slotte heb ik thans over ernstiger zaken met je te spreken!”

„Ik geloof al haast te kunnen begrijpen, wat het onderwerp van het gesprek zal zijn!” zeide Charly op zachten toon. „Ik heb je aan tafel een paar malen aandachtig gadegeslagen, en een paar malen heb ik je met zekere begeerigheid naar het diamanten halssnoer van markiezin Knollys zien kijken!”

„Als dat zoo is, dan verdien ik een berisping. want een man als ik mag zelfs niet den schijn op zich laden, alsof hij andermans diamanten mooier zou vinden dan zijn eigen! Intusschen heb je het geraden — ik koester de grootste belangstelling voor dat halssnoer! Die diamanten en de vrouw die ze draagt, hooren niet bij elkander! Die heerlijke steenen om dien mageren, tanigen hals te zien, kwetst mijn schoonheidsgevoel in hoogste mate, en ik geloof er een goed werk mede te verrichten, als ik de diamanten en de vrouw van elkander scheidt!”

„Het zal minder gemakkelijk gaan dan je op dit oogenblik misschien wel denkt, Raffles!” zeide Charly hoofdschuddend. „Het spreekt van zelf, dat zij die juweelen wel zeer zorgvuldig zal wegsluiten!”

Maar Raffles haalde de schouders op en hernam:

„Zij kan ze niet veiliger wegsluiten, dan in haar juweelenkistje, en dat kistje kan zij weer geen andere plaats geven dan in de linnenkast op haar logeerkamer, of in den koffer, dien zij heeft meegebracht.

Ik heb bovendien meermalen gelegenheid gehad, op te merken, dat de ijdele bezitsters van zulke fraaie halssnoeren tamelijk nonchalant met deze kostbaarheden omspringen. Maar hoe zij ze ook wegbergt — het zal haar weinig baten, want het zal wel niet al te moeilijk zijn, vannacht in haar kamer binnen te dringen!”

„Vannacht reeds?” vroeg Charly verschrikt.

„Waarom niet?”

„Omdat je nog niets van haar gewoonten weet, ja, je weet zelfs niet waar zij slaapt!”

„Dat is spoedig genoeg te ontdekken, en ik meen het zelfs wel te kunnen raden, want hedenmorgen waren alle logeerkamers bezet, op een tweetal na, voor aan het huis gelegen, in een der vleugels, die voor markiezin Knollys bestemd waren! Je weet waarschijnlijk, dat gravin Colebrooke een der erfgenamen van haar schatrijke tante is, en zij heeft dus alle redenen haar in eere te houden, en naar de oogen te zien! Het zal ons echter niet moeilijk vallen, daaromtrent zekerheid te verlangen! Natuurlijk zou mijn taak aanstonds veel gemakkelijker worden, wanneer zij werkelijk twee kamers in het gebruik heeft, en de juweelen niet in haar slaapkamer bewaart! Want ik kan er natuurlijk niet aan denken geweld tegenover een vrouw te gebruiken, vooral wanneer zij de vijftig reeds gepasseerd is!”

„Moet ik je helpen?”

„Ik denk dat dit volstrekt overbodig is, Charly! In gevallen als deze kan een enkel man met grooter veiligheid optreden dan wanneer hij zich in gezelschap van anderen bevindt! Het zal van een leien dakje gaan, dat verzeker ik je!”

„Verondersteld dat je de diamanten inderdaad in handen krijgt — dan gaan wij er zeker aanstonds vandoor?”

„Waar zijn je gedachten, Charly?” riep Raffles uit. „Dat zou het beste middel zijn, om de verdenking aanstonds op ons te laten vallen! Natuurlijk blijven wij rustig hier!”

„Maar er zal natuurlijk aanstonds alarm gemaakt worden, Raffles, en men zal ons allen onderzoeken! De politie zal worden gehaald, en alle kamers zullen grondig worden onderzocht!”

„Maar mijn hemel, Charly, je spreekt, alsof je een nieuweling bent, alsof wij dit nog nooit meer bij de hand hebben gehad. Verbeeldt je je soms, dat ik het diamanten halssnoer, als ik het eenmaal ontsgend heb, in mijn broekzak zal steken, en daar zal laten zitten? Of dat ik het in een sigarenkistje zal verbergen? Wees gerust — ik zal wel zorgen, dat het op een veilige plaats komt, vanwaar ik het ieder oogenblik zal kunnen halen!”

„Wanneer denk je het te ondernemen?”

„Om een uur of een! Dan is alles ter ruste gegaan, en om dien tijd slaapt men ook het stevigst!”

De beide vrienden waren onder het spreken langzaam in de richting van het landhuis gewandeld, en toen zij het wit zagen schemeren tusschen het geboomte, zeide Raffles op zachten toon:

„Dat huis bevat op het oogenblik twee gelukkige menschen — en een die diep rampzalig is, niet omdat hij zich in zijn liefde ziet bedrogen, maar omdat hij zich een zeer groot fortuin ziet ontgaan! Het geld, Charly, het vervloekte geld heeft al heel wat ongeluk gebrouwen op deze wereld!”

Raffles rookt steeds
Cigaretten Merk Dubec 3.

HOOFDSTUK IV.

Een uur in den nacht.

Te middernacht wist Raffles alles wat hij noodig had te weten, betreffende het diamanten halssnoer.

Markiezin Knollys had inderdaad de beide kamers in gebruik, welke Raffles aan Charly had genoemd, en die de besten uit het geheele huis waren.

Waar de juweelen bewaard werden, had hij niet nauwkeurig kunnen onderzoeken, maar in ieder geval waren zij in een van de twee kamers, dat was zeker!

Hij had de ligging van de beide vertrekken zeer nauwkeurig bestudeerd, en hij was er nu wel zeker van, den weg daarheen desnoods in volmaakte duisternis en op den tast te kunnen vinden.

Reeds voor elf uur hadden de meeste gasten zich ter ruste begeven.

Alleen in het kleine speelzaaltje zaten nog een viertal verwoede Bridgespelers, maar ook dezen gaven om twaalf uur de worsteling tegen den slaap op, en trokken naar hun kamers, waar zij al spoedig in diepe rust verzonken.

Het buitenleven is uitstekend voor een gezonden slaap, en dat was ook Raffles niet onbekend.

Hijzelf was echter klaar wakker, zoo wakker als hij zich nog zelden gevoeld had, volkomen frisch, en ook in staat, om, als het noodig mocht zijn, den geheelen nacht wakker te blijven!

Hij had zitten lezen — een bundel gedichten van Shelley, en de tijd was hem omgevlogen.

Om half een schoof hij het boek terzijde, stond stil op, opende een der kasten, nam er een valies uit, en deed het open.

Het bevatte een goed verborgen, geheim vak op den bodem, waaruit Raffles een valschen zwarten puntbaard en een fluweelen masker nam.

Hij liet deze voorwerpen in den zak van zijn smoking glijden, overtuigde zich, dat hij een kleine

Browning bij zich had, en diepte ten slotte uit het geheime vak nog een étui op, dat een aantal voortreffelijke fijne inbrekerswerktuigen bleek te bevatten.

Na ook dit bij zich te hebben gestoken, was Raffles gereed voor zijn onderneming.

Hij wachtte tot zijn horloge één uur aanwees, opende voorzichtig de deur, trad op de gang, en sloot de deur weder achter zich.

In huis was alles doodstil.

Raffles wist, dat alle bedienden zich reeds lang geleden naar bed hadden begeven, en bovendien sliepen zij op een veiligen afstand.

Raffles sloop de gang af, en de dunne zoolen van zijn lakschoenen maakten op den looper niet meer geluid, dan de pooten van een kat zouden hebben gedaan.

Raffles had zijn kamer op de derde verdieping van het groote landhuis, en hij zou dus een trap moeten afdalen, en zich vervolgens naar den linkerzijkvleugel van het huis begeven, waar de beide kamers van markiezin Knollys gelegen waren.

Hij was nu de gang ten einde geloopt, en stond opnieuw stil om te luisteren.

Alles bleef echter stil in het groote huis. Het was stikdonker om hem heen, maar nochtans liep Raffles, zonder zich een oogenblik te vergissen, voort.

Hij kende nauwkeurig het aantal stappen, dat zijn kamerdeur van de trap scheidde. Hier bevond zich overigens een portaal, door een venster verlicht, en door dat venster drong het licht van de maan naar binnen.

Raffles begon voorzichtig de breede wenteltrap af te dalen. Hij was haar echter nog niet voor de helft afgedaald, of hij stond eensklaps stil.

Zijn geoeffend fijn gehoor had eenig gerucht opgevangen.

Aanvankelijk kon hij onmogelijk zeggen wat het was, want daartoe was het te zacht. Hij luisterde met de grootste aandacht, en ten slotte kon hij den aard van het gerucht niet bepalen. Het klonk alsof er met de uiterste behoedzaamheid en zeer langzaam een deurknop werd omgedraaid. Raffles daalde nog een paar treden van de trap af, en boog zich een weinig over de leuning. Het eerst werd zijn aandacht getrokken door een zwak lichtschijnsel, als van een kaars of een kleine zaklantaarn.

Maar toen viel zijn oog op een gedaante, die bij het schijnsel iets scheen te verrichten aan een kamerdeur.

Raffles behoefde geen oogenblik te aarzelen, want daartoe was hij te zeker van zijn zaak — die deur behoorde tot de zitkamer van markiezin Knollys!

„Ik wil lid van het lagerhuis worden, als hier geen kapers op de kust zijn!” bromde Raffles zachtjes voor zich heen. „Maar wie kan dat zijn? Een gewone inbreker is het niet — de man heeft een zwarte pantalon aan, en daarboven draagt hij een pyama!”

Op dit oogenblik had de man daar beneden eindelijk de deur geopend, en hij wendde zich om, teneinde den blaker op te nemen, dien hij naast zich op den vloer had neergezet.

Niet zonder moeite wist Raffles den kreet te weerhouden, die hem naar de lippen drong!

De man daar beneden was Guy Dawson!

„Ei — ei, dat is een vreemde snuiter!” bekende Raffles zichzelf. „Is hij inderdaad een concurrent — of wat? Daar moet ik het mijne van hebben!”

En Raffles daalde voorzichtig nog eenige schreden naar omlaag, en daar Dawson de deur op een paar handbreedten open had laten staan, waarschijnlijk om niet onverhoeds verrast te worden, en de vlucht te kunnen nemen, als hij eenig gerucht hoorde, kon Raffles een klein gedeelte van de kamer overzien.

„Het is misschien een onbehoorlijke opmerking,” aldus zette Raffles zijn alleenspraak voort, „maar als onze markiezin wat jonger en wat mooier was, dan zou men geneigd zijn, aan een galant avontuurtje te denken! Maar nu het dat niet is — wat voor den drommel is het dan wel?”

Hij keek aandachtig toe, en zag nu en dan de gedaante van Dawson, die, met de kaars in de hand, op zijn teenen rondsloop, en nu en dan eenige voorwerpen scheen te verplaatsen.

„Dat jonge mensch speelt in ieder geval een zeer gevaarlijk spel!” zeide Raffles tot zichzelf. „Ik zou wel eens willen weten, wat zijn verontschuldiging zou zijn, als ik hem hier eens plotseling overviel. Zou hij zeggen dat hij aan hallicunaties lijdt, dat hij slaapwandelaar is? Ik weet het niet, en ik zal het wel nooit weten, want ik ben voornemens hem voorloopig rustig zijn gang te laten gaan. Als het noodig is zal er naderhand gelegenheid te over zijn, om te getuigen wat ik hier gezien heb!”

Er verstreek ongeveer een kwartier.

Als Guy Dawson al geen inbreker was, dan gedroeg hij zich toch zeker als een zoodanige, want zelfs met de grootste inspanning kon Raffles volstrekt niet hooren, wat hij daar binnen uitvoerde.

Ook de markiezin scheen rustig voort te slapen.

Maar eindelijk scheen de nachtelijke zwerver zijn doel te hebben bereikt, want hij kwam weder te voorschijn, trad op de gang, en deed de deur zorgvuldig achter zich dicht, zonder haar echter in het slot te trekken.

Zijn gelaat was zeer bleek, en zijn oogen hadden een boosaardigen glans.

Raffles kon echter volstrekt niet zien, dat hij iets bij zich droeg, behalve den blaker.

Hij had bijtijds gemaakt, dat hij uit het gezicht kwam, en dat was goed ook, want Dawson richtte zijn schreden naar de trap.

Raffles bereikte echter veel eerder het portaal dan de man met den blaker, en daar vond hij gelegenheid, weg te schuilen achter het gordijn van een groote porte-manteaux.

Hij hoorde Dawson volstrekt niet naderen, zoo zacht liep hij, maar door een kier van het gordijn zag hij het lichtschijnsel naderbij komen, en even daarna in dezelfde gang verdwijnen, waardoor hij zoeven was gegaan.

„Ik gaf een lief ding, als ik wist wat de schelm op deze verdieping zoekt!” begon Raffles opnieuw. „Ik meende te weten, dat hij op de tweede verdieping slaapt! Nu, de diamanten van de markiezin loopen niet weg — wij zullen eerst eens zien, wat onze man hier wel te maken kan hebben!”

En met deze woorden trad Raffles van achter

het gordijn te voorschijn, en sloop op zijn beurt de gang in.

Juist verdween het lichtschijnsel om een hoek, en toen Raffles dien bereikte en met groote behoedzaamheid in de dwarsgang keek; na zich languit op den vloer te hebben neergelegd, zag hij, dat Dawson opnieuw stilstond, alweder voor een deur, en ook alweder heel langzaam, uiterst langzaam aan den knop begon te draaien.

„Dit is de vreemdste geschiedenis, die ik in langen tijd heb bijgewoond!” fluisterde Raffles voor zich heen. „Dat is de kamer van . . . laat ik eens zien . . . welzeker, de kamer van den jongen Holford! Raffles, zou het geen tijd worden een spaak in het wiel te steken? Ik vrees dat hier iets kwaad wordt uitgebroed! Maar zou de ellendeling werkelijk wel in staat zijn tot een misdaad? Zou hij gekomen zijn om Holford te dooden? Neen, dat is ondenkbaar! Daartoe is hij veel te laf — en het zou hem ook wel niet tot zijn doel brengen! Ik mag lijden dat onze romanschrijver wakker wordt, en den indringer op een flink pak slaag trakteert.”

Maar Edward Holford sliep te vast, om door zulk een bijna onhoorbaar gerucht, als het om draaien van een deurknop, wakker te worden!

Na verloop van ongeveer vijf minuten had Dawson de deur geopend, en hij trad nu binnen, het licht van de kaars temperend, door er zijn hand voor te houden.

Weder liet hij de deur open staan, om aanstonds te kunnen vluchten, wanneer de nood aan den man mocht komen, en Raffles kon tot zijn geruststelling juist het bed zien, waarop Holford rustig sluimerde.

Hij lag met het gezicht naar den wand gekeerd, en Dawson nam in het geheel geen notitie van hem.

Raffles begreep dan ook aanstonds, dat het hem om iets anders te doen was.

Hij zag Dawson op zijn teenen door het vertrek sluipen, zijn hand in zijn zak steken, er iets uithalen, — en daarop verdween hij een oogenblik uit het gezicht.

Reeds wilde Raffles handelend optreden, toen Dawson alweder te voorschijn kwam, naar de deur sloop, de gang weder betrad, en ditmaal de deur met de grootste behoedzaamheid weder begon te sluiten.

Daar hij zeker langs denzelfden weg zou moeten terugkeeren, kroop Raffles op handen en knieën

snel achteruit, en juist toen hij zijn eigen kamerdeur had bereikt, en deze geruischloos geopend had, doemde het schijnsel van de kaars aan het einde van de gang op.

Hij duwde de deur zachtjes dicht, en bleef luisteren.

Toen hij echter niets meer vernam, nadat er tien minuten verstreken waren, trok hij de deur weder behoedzaam naar zich toe, en keek in de gang die nu volkomen duister was.

Van Guy Dawson was niets meer te bemerken — waarschijnlijk had hij zich weder naar zijn eigen kamer begeven.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken, en mompelde toen voor zich heen:

„Daar steekt iets achter! Wij hebben hier natuurlijk niet te doen met een gewone inbraak, bij twee gasten gepleegd. Dat trouwens die jonge schelm daartoe reeds zou gekomen zijn, dat is niet aan te nemen! En ik acht het in de hoogste mate verdacht, dat hij zich juist naar het vertrek van zijn medeminnaar begaf. Ik moet er het mijne van hebben!”

Hij trad weder in de kamer terug, opende opnieuw het groote valies, en nam er een soort cape uit, die wel eenigszins op een domino geleek, behalve dat zij veel korter was.

Het kleedingstuk was van dunne, zwarte stof gemaakt, bezat wijde mouwen, en was voorzien van een kap, die de drager over het hoofd kon trekken.

Raffles wierp zich dezen mantel snel om, die zijn gestalte volkomen verborg, deed den zwarten baard aan, bond zich het masker voor, en trok de kap over zijn hoofd.

Er was nu volstrekt niets anders van zijn gelaat te zien dan een paar kleine stukjes van de wangen, en zelfs aan den scherpsten blik zou het niet gelukken, hem te herkennen!

Hij liet zijn Browning in een der buitenzakken van den mantel glijden, dien hij geheel had dichtgeknoopt, en nu verliet hij opnieuw zijn kamer.

Charly Brand sliep vlak naast hem, maar hij scheen volstrekt niets te hebben gehoord, ofschoon Raffles er zeker van was, dat hij geruimen tijd wakker was gebleven en de Gentleman-Inbreker dacht er niet aan, hem in de zaak te betrekken.

Op den hem eigen volkomen onhoorbaren tred, sloop Raffles weder naar de kamer van Edgard Holford, luisterde eenige oogenblikken, bracht zijn

oog voor het sleutelgat, en draaide toen voorzichtig den knop van de deur om.

De kamer was in een vage schemering gehuld, want de overgordijnen waren niet geheel gesloten, en door de kieren drong zwakjes het maanlicht naar binnen.

Raffles nam zijn revolver in de hand, sloot de deur achter zich, liep op het bed toe, na den schakelaar van het electrische licht te hebben omgedraaid, en tikte den rustig sluimerenden Holford op den schouder.

De jonge romanschrijver moest wel een gezonden slaap hebben, want Raffles moest hem nog tweemaal tamelijk hardhandig tegen den schouder duwen, om hem te doen ontwaken.

Eindelijk werd Holford wakker, wreef zich de oogen uit, die knipperend rondkeken, verblind door het heldere licht, en vestigde ze toen met meer verbazing dan schrik op de zwarte, onbeweeglijke gedaante, die voor zijn bed stond, en in welker rechterhand hij iets verdachts zag glinsteren.

„Gij behoeft niet te schrikken, mijnheer Holford!” zeide Raffles op zachten toon, en met geheel veranderde stem.

„Ik schrik volstrekt niet, mijn waarde vriend — ik ben alleen maar in de hoogste mate verbaasd.”

„Hoe zoo?” vroeg Raffles, die niet kon nalaten onder zijn masker te glimlachen.

„Wel, gij zij toch zeker een inbreker?”

„Zoo zou men het kunnen noemen!”

„En dan zou ik niet verbaasd zijn? Wat komt gij hier in 's hemelsnaam zoeken? Weet gij wie ik ben?”

„Dat weet ik zeer goed, mijnheer Holford!”

„En toch komt gij om mij te bestellen? Zeer merkwaardig! Maar man, al zoekt gij hier een dag achtereen, gij zult niets anders vinden dan een portefeuille met 50 of 60 pond sterling, een paar gouden manchetknoopen, en een zilveren sigarettenkoker! Gij zijt aan het verkeerde adres, dat kan ik u verzekeren! Zoek maar gerust — gij zult hier niets vinden, en wat die revolver betreft — die kunt gij gerust wegdoen!”

„Voorloopig zal ik aan dien wenk geen gevolg geven, mijnheer Holford! Gij moogt eens lust gevoelen om te gaan schreeuwen, misschien wel om een worsteling met mij aan te vangen, en dat past volstrekt niet in mijn kraam! Ik doe u op mijn

beurt een ander voorstel. Gij hebt mij den raad gegeven, eens in uw kamer rond te zoeken, niet waar?”

„Zeker, en ik herhaal dat!”

„Welnu, ik zal hem opvolgen — maar op voorwaarde, dat gij mij helpt zoeken!”

„Waartoe zou ik mij zooveel moeite geven?” hernam Holford schouderophalend. „Als gij er bepaald op staat een armen pennelikker te bestellen, dan kunt gij uzelf ook wel helpen — daar ginds op den schoorsteenmantel ligt de zilveren sigarettenkoker, op dat kleine tafeltje staan mijn manchetten met de gouden knoopjes er in — en mijn portefeuille ligt daarginds op dat kleine schrijfbureau! En haast u een weinig, als ik u verzoeken mag — ik heb slaap!”

Raffles schudde het hoofd, en hernam op de zelfden toon en met dezelfde stem, die niet de zijne was:

„Ik dank u voor uw vriendelijkheid, mijnheer Holford — het is mij niet te doen om uw manchetknoopen, en uw portefeuille, en zelfs de zilveren sigarettenkoker lokt mij niet aan!”

„Maar voor den drommel ik heb niets anders!” hernam Holford een weinig ongeduldig. „Gij komt toch zeker niet om mijn halfvoltocide novelle, die ik voor de „Weekly Revue” had bestemd?”

„Ik ben overtuigd, mijnheer Holford, dat die novelle mij geen windeieren zou leggen — maar ook daarom kom ik niet hier.”

Holford was nu recht overeind in zijn bed gaan zitten, en had de handen om zijn opgetrokken knieën geslagen, en in die houding staarde hij den geheimzinnigen indringer met de grootste verbazing aan.

„Gij zijt een zonderling sinjeur!” kwam toen over zijn lippen. „Als gij een inbreker zijt, dan zijt gij er een van een merkwaardig soort! En zeg mij nu eens eindelijk en recht op den man af, wat gij hier dan eigenlijk van mijn bezittingen tot het uwe wilt maken!”

„Wat ik zoek is uw eigendom niet, mijnheer Holford!” ging Raffles rustig voort.

„Hoor eens mijn waarde, als gij soms hier zijt gekomen om raadseltjes op te geven, dan doet gij er toch waarlijk beter aan, daarvoor een gunstiger tijdstip uit te kiezen!” hernam de jonge schrijver „Het kan toch onmogelijk uw bedoeling zijn, de

meubelen uit deze kamer weg te sleepen, die aan mijn gastvrouw toebehooren?"

„Nee, mijnheer Holford — ook dat niet! Kom wij zullen niet te lang meer treuzelen — en ik zal u uit den brand helpen! Ik zoek hier iets van veel grooter waarde — en dat aan een der andere gasten toebehoort! Gij zijt natuurlijk beter bekend met de meubelen in dit vertrek, en ik heb u wakker gemaakt om mij te helpen zoeken, daar gij anders misschien verschrikt wakker zou zijn geworden, en het dadelijk op een schreeuwen zoudt hebben gezet! Wees dus zoo goed, even op te staan en mij te helpen zoeken!"

Nog steeds ten zeerste verwonderd, wierp Holford het dunne dek van zich af, stapte uit het bed, schoot zijn muilen aan, rekte zich eens uit, en begon toen zachtjes voor zich heen te lachen.

„Waarom lacht gij?" vroeg Raffles.

„Het is een lachje van blijdschap, mijn goede vriend. Ik lach, omdat gij mij ongezoekt een mooi gegeven voor een kleine schets aan de hand doet!"

„Wacht nog slechts vijf minuten, en gij zult mij nog veel meer bedanken!" kwam Raffles ironisch. „Ik denk dat ik u niet alleen de stof kan leveren voor een schets maar voor een heel feuilleton van dertig dagbladnummers! Zoudt gij mij dat kistje even willen openen?"

Raffles had op een palissanderhouten kistje gewezen, dat midden op de tafel stond, en dat van een ouderwetsch en zeer deugdelijk slot voorzien was.

„Er zitten sigaren in, goede vriend! Wildet gij rooken?"

„Merci — ik rook zelden andere sigaren dan de mijne! Maar ik zou toch gaarne eens zien, of er werkelijk niets anders dan sigaren in dat kistje zitten!"

„Wat zou er in 's hemelsnaam anders in moeten zijn?" hernam Holford. „Ik geloof zoowaar, dat gij een weinig den draak met mij steekt!"

„Het valt mij niet in, mijnheer Holford!" verzekerde Raffles.

Holford keek den zonderlingen inbreker een oogenblik zwiingend aan, haalde toen de schouders op, trad op het kleine bureau toe, opende een lade, nam er een kleinen sleutelbos uit, en opende met een eigenaardig gevormd sleuteltje het slot van het palissanderhouten kistje.

Het bevatte een twintigtal regalia's.

„Rookt gij nog al veel?" vroeg Raffles die de sigaren even verlegd had, om te zien of er zich iets onder bevond.

„Ja, ik ben een tamelijk zwaar rooker, goede vriend inbreker, en als gij een raad van mijn wilt aannemen, ga u er dan vooral niet te zeer aan te buiten!"

„Ik dank u, mijnheer Holford!" zeide Raffles met een zacht lachje. „Nee, dan behoef ik in dit kistje ook niet te zoeken. Ik denk veeleer, dat ik mijn nasporingen kan beperken tot die plekken, waar gij weinig of niet komt hier in de kamer. Laat eens zien — is er hier in het vertrek geen doos, kist, koffer of valies, waarin gij uit den aard der zaak slechts weinig te zoeken hebt?"

„Waarom wilt gij dat in 's hemelsnaam weten?" vroeg Holford, die nu van de geheele zaak volstrekt niets meer begreep.

„Dat zult gij aanstonds wel zien! Begin maar met mij op mijn vragen te antwoorden, wat ik u verzoeken mag."

„Nu dan — in die wandkast staat een koffer met louter ondergoed, en ik was niet van plan, daarin iets te zoeken voor het einde van de week!"

„Laat ons dien koffer dan maar eens zien!" zeide Raffles kortaf.

„Wat — wilt gij mijn ondergoed, mijn pyama's, mijn sokken afnemen?"

„Stel u gerust, mijnheer Holford — ik ben zelf van een en ander ruimschoots voorzien — ik heb pas deze week een nachtelijk bezoek gebracht bij een fabrikant van fijne heerenartikelen, dat niet zonder resultaat is gebleven! Den koffer als ik u verzoeken mag!"

De jonge man aarzelde niet langer.

Hij begon nu in te zien, dat er achter dit zonderlinge verzoek meer stak, dan hij aanvankelijk vermoed had.

Hij trad dus naar de kast toe, opende de deur, en riep op gedempten toon:

„Hé, dat is vreemd — ik weet zeker dat ik die deur gesloten had voor ik mij te bed begaf! Zeg eens, goede vriend — zijt gij hier misschien vannacht al eerder geweest?"

„Niet ik — een ander!"

„Een ander? Een collega dus?"

„Nee, ik geloof niet dat men hem zoo zou kunnen noemen! Maar nu den koffer als ik u verzoeken mag!"

Holford aarzelde niet langer, aangestoken als hij nu was door de begeerte, zich te overtuigen dat alles met dien koffer in orde was.

Hij opende de kast dus wagenwijd, en trok een kleinen van juchtleider vervaardigden koffer te voorschijn, een zoogenaamden hutkoffer, plat en met ronde hoeken, voorzien van twee sterke lederen hengsels.

„Hoe minder leven gij maakt,” raadde Raffles hem op kalmen toon, „hoe beter het voor mij is — en in zekeren zin ook voor u! Gij zult dat wel begripen!”

„Hier is de koffer!” hernam Holford, die het voorwerp nu tot midden in de kamer had getrokken.

„Was hij gesloten?”

„Nee — wel stak de sleutel op het slot!”

„Dan maak ik er u attent op, dat die er nu niet meer op zit!” kwam het bedaard over Raffles' lippen.

„Dat is sterk!” zeide Holford de handen in de zijde stekend. „Ik weet zeer zeker, dat ik er den sleutel gisteren zelf op heb gestoken, en — nog sterker — de deksel is dicht, en ik kan hem niet openkrijgen — het ding is op slot!”

„De koffer op slot, de sleutel weg — nu, mijnheer Holford, begint gij soms ergens de lucht van te krijgen?”

„Waarvan moet ik de lucht krijgen?” zeide Holford ongeduldig. „Het is mij of ik droom. Ik zal mij eens in den arm knippen! Nee — ik ben klaar wakker! En zeg mij nu alsjeblieft eens duide-

lijk, vriend inbreker, wat dit alles te beteekenen heeft!”

Inplaats van te antwoorden, haalde Raffles zwiingend een paar kleine loopertjes te voorschijn stak er een van in het slot — een kort gekraak en hij kon het deksel oplichten.

„Bravo! alle hulde!” kwam Holford met oprechte bewondering. „Gij verstaat uw vak, dat is zeker!”

Zonder acht te slaan op dezen lof, begon Raffles het keurig opgevouwen linnengoed met zorg uit den koffer te nemen.

Hij had een paar stukken op de tafel gelegd, toen Holford grimmig uitriep:

„Er is iemand met zijn handen aan mijn goed geweest!”

„Zoo is het ook, mijnheer Holford — nog geen half uur geleden,” antwoordde Raffles lakoniek.

En kalm ging hij voort met het ledigen van de koffer.

Holford keek eenigen tijd zwiingend toe, en vroeg toen, daar hij zijn ongeduld niet langer kon bedwingen:

„Zoudt gij mij nu eens willen zeggen, wat gij eigenlijk in dien koffer denkt te vinden?”

„Dit!” antwoordde Raffles kalm.

Hij hield een voorwerp in de hoogte, dat hij zooveen tusschen het linnengoed had uitgehaald, en dat glansde en schitterde in alle kleuren van den regenboog.

Het was het diamanten halssnoer van markiezin Knollys!

HOOFDSTUK V.

Een laaghartige streek.

Raffles had een oogenblik gevreesd, dat Holford een kreet van verbazing zou slaken, misschien wel van woede, maar daartoe was de jonge man veel te verbluft.

Zijn lippen bewogen zich zonder dat er een klank over kwam, en hij viel op een stoel neer, terwijl hij met wezenloozen blik naar het glinsterende snoer keek.

Toen mompelde hij iets onverstaanbaars, en eindelijk kwam het met inspanning over zijn lippen: „Wat.... wat heeft.... dat te beteekenen?”

„Ja, mijnheer Holford, nu zijt gij zeer verbaasd, en dat kan ik mij zeer goed begrijpen! Wat mij betreft — mij verbazing is minder groot, omdat ik een gedeelte van deze kleine tragie-comedie heb kunnen gadeslaan — wel te verstaan, zonder dat de eenige acteur er zich van bewust was, dat er een klein publiek bestond, samengesteld uit slechts een man, dat hem in zijn verrichtingen gadesloeg!”

„Maar.... voor den drommel.... ik begrijp niet....”

„Het zal u spoedig duidelijk worden, mijnheer Holford,” antwoordde Raffles, terwijl hij met een vlugge beweging het kostbare halssnoer in zijn zak deed glijden. „Gij zult wel begrijpen, wat het is, als ik u een kleine episode verhaald heb....”

Maar eensklaps hield Raffles op, want hij begreep wel, dat hij den jongen man onmogelijk kon mededeelen, wat er dien avond in het park tusschen Grace Morton en Guy Dawson was voorgevallen, zonder zijn identiteit te verraden.

Hij ging dus op veranderden toon voort:

„Ik zal mij tot de feiten bepalen, mijnheer Hol-

ford! En daar ik nu wel moet vreezen, dat gij uw woede en verontwaardiging slechts met moeite zult kunnen meester blijven, verzoek ik u vriendelijk, deze gevoelens niet op luidruchtige wijze tot uiting te brengen! Vergeet niet dat het bijna half twee in den nacht is! Ik heb den man gezien, die dit halssnoer in uw kamer bracht! Gij weet natuurlijk aan wie dit snoer toebehoort?”

„Wie in huis weet dat niet? Het is het diamanten halssnoer van markiezin Knollys! Maar wie is de man? Noem den naam van den schurk!”

„Alleen wanneer gij mij belooft, rustig te blijven!”

„Ik belooft het u, ik gevoel mij volkomen kalm, een vreeselijk vermoeden heeft zich reeds van mij meester gemaakt — ik geloof den naam wel te kunnen noemen — het is Guy Dawson, de neef van gravin Colebrooke!”

Raffles knikte slechts bevestigend, en geruimen tijd bleef het doodstil.

Holford was weder opgestaan, en leunde met gebalde vuist op het tafelblad.

Zijn bruine oogen schitterden op dit oogenblik wraakzuchtig, de aderen op zijn voorhoofd waren gezwollen, en hij had blijkbaar de grootste moeite zich te bedwingen.

Raffles, die zich vooral niet wilde blootgeven, vroeg op zachten toon:

„Die man is zeker uw bijzondere vijand?”

„Ja!” antwoordde de jonge romanschrijver fluisterend.

„Mag men weten waarom?”

Holford aarzelde.

Toen antwoordde hij weifelend:

„Gij hebt mij ongetwijfeld een zeer grooten dienst bewezen — mijnheer de Onbekende — en dat zal ik niet spoedig vergeten! Maar ik weet niet of ik wel mag zeggen, welke reden die man heeft om mij te haten!”

„Sta mij dan toe er eens naar te raden,” hernam Raffles bedaard. „Er zijn maar zeer weinig zaken, die zulk een wraakzucht rechtvaardigen — en daarvan is de voornaamste de liefde, of beter gezegd de hartstocht!”

Holford boog het hoofd en toen klonk het bijna onhoorbaar van zijn lippen:

„Zoo is het. Waarom zou ik ook zwijgen — ik weet dat hij mijn medeminnaar is!”

„Dan ben ik zeker ook niet ver van de waarheid, als ik vermoed, dat het jonge meisje hier in huis is, en zich onder de gasten bevindt? Gij behoeft mij niet te antwoorden — ik zie het al aan uw gelaat.”

„O, hij zal er voor boeten!” zeide Holford tusschen de tanden.

„Vindt gij mij zeer indiscreet als ik vraag, wat gij van plan zijt?” vroeg Raffles.

„Vraagt gij dat nog? Ik ga nu aanstonds naar hem toe, ik zal hem het collier in het gelaat slingeren, ik zal hem afranselen, tot ik er zelf vermoeid van ben, en dan zal ik hem de deur uitschoppen!”

„Prachtig!” zeide Raffles lakoniek. „Dat pleit voor u! En dan heeft er hier een nachtelijk tooneel plaats, van dien aard, dat de oude heer van het jonge meisje wie hij dan ook zijn mag, zich zal haasten, u zijn dochter in de armen te voeren! Gij spreekt daar bovendien van een halssnoer, dat gij een kleine rol in het drama wilt laten spelen! Maar gij vergeet dat dat halssnoer zich op dit oogenblik in mijn zak bevindt!”

„Maar wat dan? Wat denkt gij dan dat ik zou moeten doen?”

„Heel eenvoudig — alles op zijn beloop laten! Het doel van dien Dawson behoeft ik u natuurlijk niet nader uiteen te zetten — dat begrijpt gij evengoed als ik. Hij heeft het collier uit de kamer van de markiezin gehaald, en het in uw koffer gestopt, om u in het verderf te storten, en u voorgoed onmogelijk te maken in de oogen van het meisje, dat gij liefhebt! A propos — zij is zeker rijk?”

„Ja, helaas!” kwam het met een zucht over de lippen van den jongen man.

„Dat dacht ik wel! Ik weet tamelijk veel van dien Dawson — hij is een doordraaier, zijn vader heeft zijn brandkast voor hem gesloten — en een rijke bruid zou hem uit den brand helpen! Is het meisje mooi?”

„Schoon als de dageraad!”

„Dat klinkt mooi in den mond van een verliefden jongenman!”

„Maar zeg mij nu wat gij denkt, dat ik moet doen!”

„Ik herhaal dat gij volstrekt niets moet doen. Gij sluit uw koffer weder, na hem netjes te hebben ingepakt, gij zet hem in uw kast, gij begeeft u weder ter ruste, en gij blijft kalm slapen, totdat gij op den gewonen tijd gewekt wordt.”

„En dan?”

„En dan? Dan zal de markiezin haar halssnoer vermisen — zij zal het heele huis in rep en roer brengen — de politie wordt gehaald — het bedienden personeel wordt verhoord — er zal geen spoor van braak te vinden zijn — iemand van de gasten moet dus het collier hebben gestolen! Allen worden gefouilleerd — algemeene consternatie en verontwaardiging — men komt ook in uw kamer, men vraagt u den sleutel van uw koffer, gij hebt dien niet, de politie wordt achterdochtig, men breekt uw koffer open, en vindt er tusschen het ondergoed verborgen het gestolen diamanten halssnoer! En wij behoeven er geen doekjes om te winden — al zoudt gij praten als Brugman — uw schuld zou vaststaan, en als ik de rechter was, voor wiens tafel gij geleid werd — ik zou u zoo stellig veroordeelen als zich op dit oogenblik het kostbare snoer in mijn zak bevindt!”

„Ja, ja — — en nu?”

„Wel zeer eenvoudig, het begin is natuurlijk juist zooals ik u beschreef — maar het einde is eenigszins anders! Men zal natuurlijk ook in uw kamer komen en haar doorzoeken, Dawson zal er zeer waarschijnlijk bij willen zijn, om te genieten van zijn wraak, maar men zal niets vinden! En let dan eens op, hoe Dawson op zijn neus zal kijken — neus en ooren zijn er als het ware voor geschapen!”

„Maar intusschen heeft Dawson dan toch de juweelen weggenomen?”

„Natuurlijk — maar wie kan dat bewijzen?”

„U? gij toch immers?”

„Ik? Hoe heb ik het nu met u, mijnheer Holford?”

Denkt gij soms dat ik bij die comédie aanwezig blijf? Goede hemel, neen — ik zal dan heel ergens anders zijn!”

„En het diamanten collier?”

„Dat natuurlijk ook!”

„Azoo — ik begrijp het — gij blijft in elkanders gezelschap!”

„Gij hebt het goed geraden, mijnheer Holford! Ik vind dat ik voor mijn moeite wel iets verdien!”

„Houdt het mij ten goede — maar ik ben van oordeel, dat gij uzelf toch wel wat hoog honoreert!” liet Holford zich hooren. „Gij hebt mij ongetwijfeld een zeer grooten dienst bewezen — ik herhaal het — maar — — — 30 000 pond sterling....”

„Ik vind het niet te veel voor een behouden reputatie, mijnheer Holford!” hernam Raffles koeltjes. „Neen, blijf wat ik u verzoeken mag, op dezelfde plek staan! Doe geen moeite om het diamanten halssnoer in uw bezit te krijgen — ik ben niet voornemens het weer af te staan! Van uw standpunt kan ik uw edelmoedige houding zeer goed begrijpen, maar ik denk over deze dingen eenigszins anders! Het doet er niets toe of markiezin Knollys dit halssnoer heeft, of niet heeft — maar voor mij is het van bijzonder groote waarde! En nu geloof ik dat wij elkander voorloopig niets meer te zeggen hebben, mijnheer Holford! Gij moet natuurlijk handelen naar uw eigen welgevallen, in zake Dawson, want daarmee heb ik mij niet te bemoeien. Wilt gij hem uitdagen, en daartoe een of ander voorwendsel zoeken — mij is het wel! De maatschappij zal er niet door verarmen, als een wezen als die Dawson wordt opgeruimd.”

„Maar waarom zou ik hem niet eenvoudig betichten, dat hij het halssnoer heeft weggenomen, om mij in het verderf te storten?”

„Omdat hij het zou ontkennen, omdat gij geen bewijzen hebt om uw beschuldiging te staven — en omdat het diamanten halssnoer spoorloos verdwenen zal zijn!” antwoordde Raffles bedaard. „Werkelijk gij doet het beste als gij mijn raad opvolgt, en rustig den dag van morgen afwacht.”

„En hoe denkt gij mij te kunnen beletten, dadelijk alarm te maken, nadat gij met het halssnoer mijn kamer verlaten hebt?” vroeg Holford.

„Eenvoudig door er u aan te herinneren, dat ik het was, die uw eer en goeden naam gered hebt!” antwoordde Raffles op korten toon, terwijl hij door

de gaten van het masker heen den jongen schrijver recht in de oogen keek.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in het vertrek, en toen hernam Holford op gedempten toon:

„Gij hebt gelijk — gij hebt mij aan mijn plicht herinnerd! De eer moet een man boven alles gaan, en nu gij de mijne gered hebt, is het mij onmogelijk u in het verderf te storten! Gij kunt het huis dus ongemoeid verlaten!”

„Ik dank u!” was alles wat Raffles zeide. „Ik wist dit — en ik wil u niet verhelten, dat ik er rekening mee heb gehouden.”

Het volgende oogenblik was Raffles bij de deur.

Hij opende ze, en het laatste wat hij zag, was, hoe Holford langzaam zijn koffer weder begon te vullen met de kleedingstukken, welke Raffles er had uitgenomen.

Op de gang gekomen bukte hij zich nog even voor het sleutelgat, overtuigde zich, dat Holford rustig bleef voortgaan met zijn werk, en sloop toen haastig de gang af.

Hij beklom met katachtigen tred de trap naar de hooger gelegen verdieping, en het was alsof zijn zwarte gestalte zich plotseling oploste in de duisternis....! — — — — —

Den volgenden morgen omstreeks negen uur waren bijna alle gasten aan de welvoorzene ontbijttafel in de eetzaal gelijkvloers vereenigd.

Alleen de oude van dagen waren nog niet present.

Maar markiezin Knollys, die liever dadelijk in zee zou zijn gesprongen, dan zich onder de oudjes te laten rangschikken, zat reeds aan tafel, gekleed in een wit zomercostuumpje, dat wellicht een jong meisje van achttien jaar heel aardig zou hebben gestaan, maar dat aan haar ten halve onzichtbaar gemaakte rimpels, haar stijven gang, en haar magere ledematen misstond.

Guy Dawson was eveneens aanwezig, en zijn gelaat had een ongezone, vaalbleeke tint.

Nu en dan loerde hij verstolen naar Holford, die zich echter voortreffelijk wist te beheerschen, zooals Raffles met genoegen zag, en er volstrekt niet uitzag als iemand, die des nachts zulk een zonderling avontuur heeft beleefd.

Hij praatte opgewekt met Grace Morton, die aan het spiedend oog van haar vader ontsnapt was, en die er uitzag als de verpersoonlijkte lente.

Omstreeks een kwartier later, terwijl het ontbijt

nog niet voor de helft genuttigd was, vloog plotseling een gangdeur open, en de kamenier van markiezin Knollys stormde binnen, bleek als een doek, en blijkbaar aan de hevigste opwinding ten prooi.

„Markiezin! O mijn hemel.... Markiezin....!” riep zij uit, en het scheen alsof zij ieder oogenblik zou kunnen neerstorten, zoozeer had de opwinding haar aangegrepen.

„Wat is er, Daisy?” riep markiezin Knollys uit. „Waarom kom je hier zoo plotseling binnenvallen? Waarom zie je zoo bleek? Spreek dan toch!”

Het was duidelijk dat de arme kamenier niets liever verlangde, maar de schrik scheen haar spraak te hebben verlamd.

Eindelijk kon zij er stotterend uitbrengen:

„De juweelen.... uw diamanten halssnoer....”

„Welnu?”

„Het is gestolen!”

Markiezin Knollys was opgestaan, maar zij viel nu aanstonds weder op haar stoel terug en deed, wat iedere andere vrouw in haar omstandigheden ook zou hebben gedaan — zij viel flauw!

In een oogenblik was het geheele huis in rep en roer.

Alle gasten waren opgesprongen en renden als opgeschrikte konijnen in alle richtingen door elkaar.

Gravin Colébrooke, die nauwelijks afgepast om de tien seconden een harden schreeuw gaf, waarom en met welk doel begreep zij zelf niet recht, draafde het geheele huis door om naar haar flacon vlugzout te zoeken, welke zij naderhand in haar zak bleek te hebben, de bedienden holden, zonder naspeurlijke reden en ook zonder het minste nut, trap op trap af, alsof zij krijgertje speelden, botsten elkander tegen het lijf, en maakten weer rechtsomkeer, om tegen andere personen aan te botsen.

De kolonel was op het lawaai af gekomen en vond hier een ongezochte en vurig gewenschte gelegenheid om zijn vloeken los te laten, die hij, zeer tegen zijn zin, hier in dit deftige gezelschap had moeten weerhouden.

Zij rolden in ongelooflijken rijken stroom over zijn lippen en telkens, wanneer men dacht dat hij gereed was, bleek het dat de oude ijzervreter slechts even adem schepte, om opnieuw met frisschen moed te kunnen beginnen.

Natuurlijk had hij het tegen niemand in het bijzonder, want nog geen sterveling wist, wie de dief

was, maar dit belette hem niet, de dieven in het algemeen te overstelpen met een waren stortvloed van verwenschingen.

Dit bleek hem blijkbaar ten zeerste op te luchten, want een kwartier later zag men hem rustig in het park zitten, met een groote sigaar in zijn mond, en verdiept in de lezing van de Times, alsof het geheele geval hem volstrekt niet aanging.

Markiezin Knollys was intusschen met veel moeite weder bijgebracht, en van dat oogenblik af was het, zooals men dat gemeenzaam pleegt uit te drukken, alsof de hel was losgebroken.

De dame begon met de eetzaal met groote schreden heen en weder te loopen, de armen ten hemel geheven, zooals zij op het tooneel herhaaldelijk had zien doen, jammerklachten slakend, en alle bewoners van het huis, van hoog tot laag, overstelpend met bedreigingen.

Toen deze aanval bedaard was, kreeg de oude dame een huilkrimp, waartoe ze gebruik maakte van de sofa, die zich in de eetzaal bevond, vloog opnieuw overeind en begon haar wandeling van den linker naar den rechter hoek.

Na verloop van ongeveer een kwartier scheen zij pas goed te beseffen, wat er eigenlijk was voorgevallen.

En de trotsche markiezin bleek, als de omstandigheden het vereischten, een ware furie te zijn.

Haar stem klonk als een misthoorn, toen zij uitriep:

„Mijn juweelen! Mijn halssnoer! Ik wil mijn halssnoer terug hebben! Geef mij mijn halssnoer terug! Grijp den dief! Laat men aanstonds den inbreker voor mij brengen — ik zal hem de oogen uitkrabben! De politie! Haal de politie! Tien man, twintig man, zestig man, als het noodig is! Laat het huis omzingelen, zoodat niemand kan ontsnappen! Wat staat gij mij allen aan te staren? Is hier dan niemand, die zich het lot van een ongelukkig bestolen meisje aantrekt?”

Inderdaad scheen niemand dat voornemens te zijn, want op deze vraag volgde slechts stilzwijgen, maar toen trad gravin Colebrooke naar voren, en zeide, terwijl zij zichzelf tot kalmte dwong, ofschoon zij ten hoogste verontrust en overstuurd was:

„Stel u gerust, tantelief — lieve Ellen, wil ik zeggen — alles is nog niet verloren, het is misschien maar een vergissing — Daisy is misschien in de

war — het is immers wel mogelijk, dat gij de diamanten gisteren nog verlegd hebt, zonder er haar van in kennis te stellen!”

Als een duiveltje uit een doosje sprong de markiezin overeind, vatte haar rokken bijeen, om harder te kunnen loopen en liep naar haar kamer met een vaart, die een beroepshardlooper haar zou hebben benijd en die de verbazing opwekte van allen, die het zagen.

Een oogenblik daarna klonk uit haar kamer een heftig gestommel — markiezin Knollys was bezig de meubelen en haar bagage te onderzoeken.

Zij rukte alle laden open, keerde ze op den vloer ondersteboven, wierp alles in blinde drift uit haar koffers en binnen tien minuten zag haar kamer eruit als de winkel van een uitdrager, die plotseling krankzinnig zou zijn geworden.

Hier lag een stapel pantalons, daar een berg nachthemden — een weinig verder lagen schots en scheef door elkaar een schrijfmap, een half dozijn flacons, een gebroken toiletspiegel, een kam, een stel valsche vlechten, een tennisracket en andere voorwerpen.

En in dien berg begonnen de markiezin en haar kamenier, later bijgestaan door gravin Colebrooke, met den grootsten ijver te wroeten, maar hoe zij ook zochten — het diamanten halssnoer was en bleef verdwenen.

En na een half uur waren alle gasten weder in de eetzaal verzameld.

Er heerschte een stilte in de groote kamer, die bijna plechtig mocht heeten — want hier bevond zich een dame, die in een enkelen nacht dertigduizend pond sterling armer was geworden.

De bedienden, reeds lang op de hoogte gesteld door de kamenier van de bestolene, hadden dadelijk het geheele huis doorzocht, maar zij hadden niet het minste spoor van braak kunnen ontdekken.

Alle vensters waren nog altijd gesloten, de deuren eveneens, en geen spoor van een ladder of van een voetstap.

En zoo kwam men er dan ook spoedig toe, elkander met eenig wantrouwen aan te zien, want geleidelijk won de overtuiging veld, dat de dader zich binnenshuis moest hebben bevonden — en er dus zeer waarschijnlijk nog was!

Men had om de politie getelefoneerd en de man, die het deed, was Dawson, de neef van gravin Colebrooke.

De jongeman had zich voortdurend zeer ijverig betoond en hij was het ook geweest, die in overweging had gegeven, dat niemand het huis zou mogen verlaten.

Zoo zat men daar zwijgend bijeen, monsterde elkaar, zei van tijd tot tijd een enkel woord en keek naar markiezin Knollys, die was neergezeten als het beeld der verdrukte onschuld, en die al haar meisjesachtige jeugdigheid eensklaps verloren scheen te hebben.

Toen klonk buiten een autohoorn en eenige minuten later werden drie heeren aangediend, die zich ontloopten als inspecteur Grasshopper, detective Spleen, en brigadier Hotch.

Het drietal werd in de eetzaal toegelaten en het was alsof een processie door een kerk schreed.

Maar lang duurde deze indruk van plechtigheid niet, want de markiezin vloog overeind, stormde op Grasshopper toe en een oogenblik scheen het, alsof zij hem om den hals wilde vliegen.

Zoover kwam het echter niet en de bestolene vergenoegde er zich mede, een half dozijn malen achter elkaar met schelle stem te roepen:

„Mijn juweelen! Mijn collier! Mijn juweelen! Mijn collier!”

Grasshopper trachtte haar zoo goed mogelijk te kalmeeren, geleidde haar naar een stoel, kuchte eens, keek streng den kring in de ronde en begon:

„Mag ik weten wie mij heeft getelefoneerd?”

„Dat was ik, mijnheer!” kwam Dawson haastig.

„Uw naam!?”

„Louis Dawson — ik ben de neef van gravin Colebrooke, de eigenares van dit huis! Ik zeide u reeds dat de bestolene markiezin Knollys is.”

„Mijn juweelen! Mijn collier!” gilde deze dame.

„Ik moet en ik zal het terug hebben! Een collier, dat zijn gelijke niet heeft in geheel Londen. Ik mag zeggen, dat de koningin er zelf zoo een niet heeft! Bezorg het mij terug, mijnheer de inspecteur, of — of — ik ga in een klooster!”

„Wij hopen dat het zoover niet zal behoeven te komen, markiezin!” hernam inspecteur Grasshopper bedaard. „Kalmte is in de eerste plaats vereischt! Wanneer gij slechts zoo goed wilt zijn, mij bedaard te antwoorden op mijn vragen, dan zou dit het onderzoek zeker zeer vergemakkelijken! Brigadier, draag zorg dat aanstonds alle bedienden in het bediendenvertrek bijeen komen!”

Hotch salueerde en verliet het vertrek.

De inspecteur wendde zich nu tot de markiezin en begon:

„Wanneer vermistet gij het collier het eerst?”

„Ik heb het niet vermist — mijn kamenier kwam mij zeggen dat het weg was!”

„Is zij hier?”

„Zij staat vlak naast u!”

Grasshopper wendde zich tot Daisy, die bleek en beved naast hem stond, keek haar onderzoekend aan en vroeg:

„Zorgt gij altijd voor het wegbergen van de juweelen van uw meesteres?”

„Neen, dat doet mijn meesteres altijd zelf, maar ik weet altijd, waar zij worden opgeborgen!”

„Waar waren zij vannacht?”

„In de secretaire — in een van de laden!”

„Wanneer hebt gij gemerkt dat zij er niet meer waren?”

„Vanmorgen om negen uur!”

„Wat hadt gij op dat uur met de diamanten te maken?”

„Ik had er niets mede te doen, mijnheer — ik wilde slechts een paar ringen van de markiezin eveneens in de lade leggen — toen zag ik natuurlijk aanstonds dat het snoer verdwenen was!”

„Wat deed gij toen?”

„Ik heb er nog een kwartier overal naar gezocht en toen ben ik doodelijk verschrikt naar beneden geloopt om het mevrouw de markiezin te zeggen.”

Spleen die reeds bij den aanvang van het verhoor het vertrek had verlaten, keerde nu weder terug en zeide nu op halffluiden toon tot den inspecteur:

„Ik heb het vertrek van de markiezin reeds onderzocht — en er is nergens een spoor van braak te ontdekken. Ik vond het venster gesloten, geen enkel indruk op het vensterbank, niet het minste spoor op het vensterruit — niets! Als er dus is ingebroken — dan moet de dief langs een anderen weg zijn binnengekomen!”

„Als ik een opmerking mag maken, inspecteur,” liet de stem van Dawson zich hooren, — „dan zou ik willen zeggen, dat de bedienden, zoowel als ik en eenige andere gasten reeds alles hebben nagezocht en dat wij nergens eenig spoor van braak hebben kunnen ontdekken!”

„Het is mogelijk, mijnheer,” hernam Grasshopper kortaf, — „maar gij zijt leeken, gij zult ons zeker

wel toestaan, om ons daarvan zelve te overtuigen. En hoezeer het mij ook leed doet, ik zal u moeten verzoeken, allen hier te blijven!”

Hij wendde zich tot de gastvrouw en vervolgde op fluisterenden toon:

„Gij zult wel zoo goed zijn, gravin, mij een lijstje van alle gasten te geven — hoog of laag, en er bij tegenwoordig te zijn, als ik de bedienden ondervraag, zoodat gij mij kunt waarborgen, dat geen hunner zich kan hebben verwijderd!”

De gravin knikte zwijgend, en de twee politie-beambten verlieten het vertrek.

Er verliep bijna een uur, voor zij weder terugkeerden, want het landhuis was zoo groot, en de gasten bleven achter in een stemming, die zich beter raden dan beschrijven laat.

Het gelaat van Grasshopper stond ernstig toen hij weder binnentrad.

Hij scheen even te aarzelen, en zeide toen op luiden toon:

„Het doet mij meer leed, dan ik u kan zeggen, dames en heeren — maar het betreft hier een zeer ernstig geval en ik ben dus wel gedwongen, u te verzoeken het huis niet te verlaten, voor ik er toestemming toe geef. Ik heb reeds een uur geleden getelefoneerd om een vrouwelijke detective, die spoedig hier zal zijn en in opdracht heeft, de dames te fouilleeren. Met de heeren kan dat nu reeds gebeuren. Ook zal ik alle vertrekkende grondig moeten laten onderzoeken!”

Hier en daar werden luide kreeten van protest gehoord en kolonel Morton, die weder was binnengetroden, zag gelegenheid in de algeheele consternatie, nog een paar van zijn beste vloeken te plaatsen, die gelukkig in het tumult verloren gingen.

Men begreep echter blijkbaar, dat er niets aan te doen viel en de heeren onderwierpen zich dus, morrend en zeer uit hun humeur, aan de door den inspecteur bevolen maatregelen.

Zij werden een voor een in een kleine zijkamer gelaten en aan den lijve onderzocht.

De vrouwelijke detective verscheen en deed vlug en handig hetzelfde bij de dames.

Het onderzoek leverde volstrekt niets op.

Daarop begon men met het nasuffelen van de logeerkamers.

Uren gingen er mee heen, de lunchtijd was zelfs reeds verstreken, iedereen was hongerig en nijdig,

gravin Colebrooke klaagde over een barstende hoofdpijn, de markiezin viel van de eene flauwte in de andere, de kolonel vloekte in de eenzaamheid in vijf minuten meer als anders in een week, maar het diamanten snoer werd niet gevonden!

Dawson had het zoo weten aan te leggen, dat zijn kamer het eerst werd doorzocht — en hij was ook bij het onderzoek van alle andere vertrekken aanwezig.

Tenslotte kwam het vertrek van Edgard Holford aan de beurt, maar ook hier vond men niets, om redenen die den lezer bekend zijn....

Het was toen drie uur in den middag.

Toen nam Raffles Charly een oogenblik terzijde en fluisterde hem glimlachend toe:

„Heb je op het gelaat van Dawson gelet, toen zij niets in den koffer van Holford vonden?”

„Ja — ik heb speciaal op hem gelet!”

„Beschrijf mij je indruk eens?”

„Hij zag er uit, als een man, die zijn laatste geld aan een glas melk heeft besteed en er een duizendpoot in vindt!”

Goedkoop en geurig:
Cigaretten MERK DUBEC 3.

HOOFDSTUK VI.

Waar de juweelen bleven.

Natuurlijk was de zaak hiermede nog niet afge-
loopen.

Het heele huis werd van den zolder tot den kelder doorzocht, de vertrekken van de bedienden werden in alle hoekjes en gaatjes doorsnuffeld, men brak zelfs de planken hier en daar op, kisten en koffers werden uitgehaald — de diamanten waren onvindbaar en Grasshopper was tenslotte, bleek van moeheid, wel verplicht te erkennen, dat hij geen kans zag onder deze omstandigheden de markiezin van dienst te kunnen zijn!

Dit was voor de markiezin aanleiding om opnieuw als een woedende vischvrouw te keer te gaan, maar het baatte haar niets — de politiebeamten verlieten het huis, maar twee inmiddels ontboden agenten zouden in het huis ingekwartierd worden, teneinde een oogje in het zeil te houden en Grasshopper beloofde de vrouw des huizes, dat hij een uitnemend detective zou zenden, aan wien het wellicht nog zou gelukken, de diamanten op te sporen.

De inspecteur zelf echter geloofde geen oogenblik meer aan de mogelijkheid, dat de steenen gestolen konden zijn.

Volgens zijn vaste overtuiging, waren zij ergens weggeraakt en vroeg of laat als men maar goed zocht, zouden zij worden teruggevonden.

Dawson was in een humeur, dat met geen pen is te beschrijven.

Hij begreep natuurlijk, dat er iets geschied moest zijn, waardoor zijn verraderlijk opzet mislukt was — maar wat het geweest kon zijn, dat ging zijn bevatting te boven.

Het meest voor den hand lag, dat Holford door een toeval de diamanten in den koffer had gevonden.

Maar als dat zoo was — waarom had hij dan

niet aanstonds ruchtbaarheid aan die vondst gegeven?

Had hij ze wellicht voor zich zelf behouden?

Maar in dat geval had hij ze moeten verbergen — en niet het kleinste gaatje in het geheele huis was ondoorzocht gebleven.

Had hij misschien kans gezien, het kostbare collier ergens in den tuin te begraven, met het plan, het op een gunstiger tijdstip weder te voorschijn te halen?

Maar na eenig nadenken verwierp Dawson ook deze mogelijkheid — daartoe was een man als Holford niet in staat!

Dawson peinsde over de kwestie, tot hij er half suf onder werd, maar dit bracht hem de oplossing niet nader.

Des middags waren de gasten reeds weder aan het wandelen, roeien of visschen gegaan, daar het natuurlijk onmogelijk geweest zou zijn, hen tot thuisblijven te dwingen en eenigen waren, na een tamelijk koel afscheid, hals over kop vertrokken.

Wat Holford zelf betreft — het stond nu voor hem vast, dat de man met den zwarten mantel en het masker, die hem in het holste van den nacht had gewekt en zulk een zonderling gesprek met hem had gevoerd, zich onder de gasten had moeten bevinden — maar wie was het geweest?

Het was onmogelijk, de gestalte van den man te onderscheiden onder zijn wijden mantel en hij had klaarblijkelijk zijn stem veranderd.

Zelfs de kleur van zijn haren had hij niet kunnen onderscheiden, daar deze door de kap geheel waren bedekt.

Er waren onder de gasten een tiental mannen geweest, die allen even goed de nachtelijke bezoeker

hadden kunnen zijn — en het was dus onbegonnen werk, er onderzoek naar te doen.

Trouwens — die man had hem voor oneer en schande bewaard — voor erger misschien nog en zelfs al had de jonge man nauwkeurig geweten, wie des nachts in zijn kamer was geweest, dan nog zou hij hem waarschijnlijk niet hebben verraden!

Er verliepen intusschen eenige dagen en de gasten begonnen plaats te maken voor anderen.

Na vier dagen vertrokken ook Raffles en Charly voorgoed, nadat de eerste reeds den geheelen dag afwezig was geweest om een reden, welke zelfs Charly Brand niet kende.....

Er was een detective verschenen, die nogmaals het geheele huis doorzocht had — zonder het minste resultaat, en de man had zich onverrichterzake weder moeten verwijderen.

Markiezin Knollys was wanhopig en zij loofde in de bladen een bedrag van duizend pond sterling uit voor dengeen, die haar weder in het bezit zou stellen van het kostbare halssnoer.

Op den dag, nadat Raffles en Charly vertrokken waren, meldde zich een heer aan, vrij eenvoudig gekleed, die een visitekaartje liet afgeven, waarop met fraaie letters gedrukt stond:

„Elias Drum, particulier detective.”

Hij werd dadelijk bij markiezin Knollys, die juist den volgenden dag zou vertrekken, toegelaten, en liet zich de zaak van de diamanten uiteenzetten.

Hij luisterde met de grootste aandacht toe en zeide, toen de markiezin geëindigd had:

„Als ik mijn meening mag zeggen, markiezin, dan geloof ik, dat de diamanten onmogelijk ver kunnen zijn! Natuurlijk ga ik daarbij van de veronderstelling uit, dat het geheele huis grondig doorzocht is!”

„Maar waar kunnen zij dan zijn, als zij niet in het huis zijn?” riep gravin Colebrooke uit, die bij het gesprek aanwezig was.

„O, er zijn nog schuilplaatsen genoeg al zijn zij niet binnenshuis!” zei Elias Drum. „De meeste huizen zijn namelijk voorzien van een dak — en ik ken geen bergplaatsen, geen schuilplaatsen, zoo goed voor het doel geschikt, als vlieringen en daken!”

„Maar veronderstel een oogenblik, dat die dief de diamanten daar verborgen had — denkt gij,

dat hij ze dan niet reeds lang zou hebben gehaald?” riep de markiezin op verachtelijken toon.

„Dat is volstrekt niet zoo gemakkelijk als gij denkt, markiezin!” hernam Drum bedaard. „Vergeet gij dan de twee politieagenten, die hier nog steeds binnenshuis zijn en die zeker ook des nachts wel een oogje in het zeil zullen houden?”

„Misschien heeft mijnheer Drum wel gelijk!” merkte gravin Colebrooke. „Het is dunkt mij gemakkelijker het gestolene ergens te verbergen, dan het later weder te gaan halen!”

„Zoo is het, gravin!” kwam Drum eenige malen met het hoofd knikkend. „Als de dief onder de gasten was, dan zal hij zich wel eens bedacht hebben, alvorens de geheele onderneming in gevaar te stellen, door op een ongunstig tijdstip den buit te voorschijn te halen! Hij zal dan integendeel rustig zijn tijd afwachten, bijvoorbeeld totdat de agenten weder vertrokken zijn en de bewaking minder scherp is geworden. Wilt gij mij veroorloven, markiezin, nog eens een onderzoek in te stellen?”

„Gij kunt doen wat gij wilt, mijnheer — maar het zal nutteloos zijn,” antwoordde de markiezin op gemelijken toon.

„Als ik niet slaag, markiezin, dan scheiden wij van elkander sans rancune, naar ik hoop, maar als ik slaag — dan hoop ik, dat gij mijn diensten naar waarde zult beloonen!”

„Maak u dienaangaande niet bezorgd, mijnheer — ik heb de belooning uitgelooft en ik zal haar ook betalen!”

Drum stond op, boog en verliet het vertrek, nadat de markiezin om Green, den butler, had gescheld, die den detective den weg zou wijzen door het huis.

Green mopperde wel een weinig, want hij was wat vadsig en corpulent uitgevallen, maar hij ging toch Drum voor en de tocht door het huis nam een aanvang.

De detective hield zich echter slechts kort op in de verschillende vertrekken, want zijn instinct scheen hen aanstonds naar het dak te leiden.

Het duurde niet lang, of de beide mannen stonden op de vliering en Drum liep aanstonds toe op een tamelijk steile ladder, die tegen een dakluik geplaatst was.

„Moet ik daar ook op?” vroeg Green met een benauwd gezicht.

„Die moeite kunt gij u wel besparen, vriend —

ik zal den weg boven zelf wel vinden!" antwoordde de detective. „Wacht hier maar op mij — of ga aan je werk, zooals je verkiest!"

En met deze woorden begon Drum de ladder te beklimmen.

Hij duwde het luik open en klauterde op het dak.

Het had een tamelijk grilligen vorm, hetgeen de bouwde van het huis meebracht, sprong hier in, week daar naar buiten uit, vertoonde op de eene plek een recht vlak, en een weinig verder weer een schuine helling.

Drum bleef een oogenblik stilstaan, liep een tiental meters over het dak en bereikte eindelijk den rand aan den achterkant van het huis.

Hier bevond zich een breede dakgoot aan het einde voorzien van een regenpijp.

Drum stapte in de goot en liep tot de plek, waar de regenpijp zich bevond.

Hij knielde in de goot neder, stroopte zijn mouw op, stak den arm tot aan den elleboog in de pijp, tastte even rond, trok den arm terug — en tusschen zijn vingers glinsterde iets — hij hield het diamanten halssnoer van markiezin Knollys in zijn hand!

Hij richtte zich op en een zonderlinge glimlach vloog over zijn gelaat.

Hij wikkelde het halssnoer in zijn zakdoek, stak het in zijn zak, klom weder over het dak naar het luik en daalde de ladder af.

Van Green was niets meer te bespeuren.

Drum ging dus alleen de trap af en stond een oogenblik later voor de deur van het vertrek van de markiezin.

Hij klopte aan.

„Binnen!" klonk een stem.

Drum opende de deur en trad de kamer binnen. De markiezin zat voor haar schrijfbureau.

Zij wendde zich om en vroeg toen zij den detective herkende:

„Wel?"

„Zeg mij eerst eens, markiezin — heeft het u erg aangegrepen, toen gij het collier mistet?"

„Dat kunt gij wel begrijpen, mijnheer! Waartoe die vraag?"

„Omdat ik anders zou moeten vreezen, dat de plotselinge blijdschap, als.... wellicht...."

„Spreek in 's hemelsnaam, mijnheer, spreek! Ik beloof u dat ik kalm zal zijn!" riep de markiezin

uit. „Wat bedoelt gij met die woorden? Hebt gij.... hebt gij inderdaad de diamanten terug gevonden?"

„Hier zijn zij, markiezin!" antwoordde Drum eenvoudig. En hij hief het collier in de hoogte.

Markiezin Knollys vloog er op toe als een tijger op zijn prooi en ontrukte den detective als het ware het halssnoer.

Zij scheen het met haar blikken te willen verslinden, liefkoosde het, gaf het lieve vleinaampjes — en sloot het toen met koortsachtige snelheid veilig weg in haar juweelenkistje.

„Ik dank u mijnheer, ik dank u duizendmaal! O, ik ben rijk genoeg, en ik zou andere juweelen kunnen koopen — maar ik was bijzonder aan dit snoer gehecht — — omdat niemand anders er zoo een heeft in Londen!"

„Ik begrijp u volkomen, markiezin!"

„Zeg mij — waar hebt gij het gevonden?"

„De dief had het snoer aan een kram binnen in de regenpijp bevestigd, markiezin! Wie zou het daar ook gezocht hebben?"

„Gij zijt een schrander man, mijnheer Drum! Ik dank u nogmaals — en ik zal aanstonds een cheque voor u schrijven! Gij hebt vijfhonderd pond ten volle verdiend!"

„Vijfhonderd?" herhaalde de detective en zijn wenkbrauwen gingen de hoogte in. „Ik meende in de advertentie gelezen te hebben, dat er duizend uitgelooft waren!"

„Gij hebt gelijk! Ik vraag u verschooning — waar waren mijn gedachten? Een cheque van duizend pond dus! Waar zal ik haar betaalbaar stellen?"

„Het liefst in Stonehaven, markiezin — daar woon ik! De Midland Bank is goed!"

De markiezin had haar chequeboekje gegrepen, vulde haastig een cheque in en overhandigde deze aan Drum, die het papiertje aannam, even doorlas, opvouwde en in zijn portefeuille stak met een bedaardheid, bijna een onverschilligheid, alsof deze zaken dagwerk waren.

„Markiezin — er blijft mij niets anders over, dan afscheid van u te nemen en mijn blijdschap uit te drukken, dat het mij in zoo korten tijd gelukt is, u uw eigendom terug te geven!"

De detective boog diep, de markiezin knikte hem genadig toe en even later stond Drum weder in de gang.

Hij liep haastig de trap af, bereikte de vestibule,

opende de voordeur en ging door het park naar het hek, hetwelk een haastig toesnellende bediende voor hem opende.

Op den weg wendde hij zich nog eens om naar het huis.

Voor een raam op de tweede verdieping ontdekte hij de gestalte van markiezin Knollys.

Zij bekeek haar pas teruggevonden diamanten!

Weer verscheen er een eigenaardige glimlach op het schrandere gelaat van den detective en daarop richtte hij haastig zijn schreden naar een kleine maar zeer snelle auto, die op ongeveer honderd meter afstand stond te wachten.

Achter het stuurwiel zat niemand anders dan Charly Brand.

„Welnu, Raffles,” zoo zeide hij tot den Grooten Onbekende, zoodra deze naast hem plaats had ge-

nomen, — „wil je nu eindelijk eens zeggen, wat deze tocht eigenlijk beteekent?”

„Wel, ik wilde gaarne de duizend pond van de advertentie verdienen! En rijd nu maar vlug naar Stonehaven! Daar wil ik de cheque gaan verzilveren!”

„Wat is dat nu?” riep Charly verschrikt uit. „Waartoe heeft dat alles gediend? Wil je me wijs maken, dat je genoeg hebt genomen met duizend pond sterling en de markiezin het snoer hebt teruggegeven, dat je zelf op het dak verborgen hadt en dat er dertigduizend waard was?”

„Stel je gerust! Ik heb hier een snoer diamanten teruggegeven, mijn waarde — maar het was valsch! Het echte zit hier veilig in mijn binnenzak! En rijd nu maar snel op, want binnen een paar uren zal zij het bedrog wel ontdekt hebben!”

De volgende aflevering (No. 407) bevat:

DE SINN-FEINERS.

In den

ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

HET BOEK VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat een
volledigen Roman.

25 Cent

Geen periodiek heeft
zoo'n rijken inhoud.

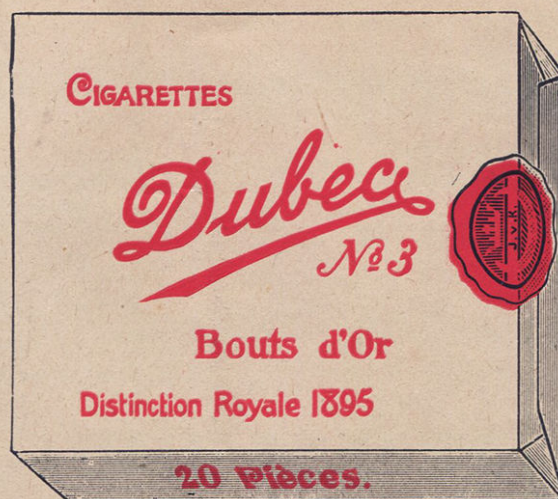
==== Zie de verrassing op den omslag. ====

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door
den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885